Τὸ φύλλον λεπτὰ 30 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 35

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ὅριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		*Ἐξωτερικοῦ*	
Ἐτησία	δρ. 12.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 15.—
Ἑξάμηνος . . .	» 6,50	Ἑξάμηνος .	» 8.—
Τρίμηνος . . .	» 3,50	Τρίμηνος .	» 4,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἑκάστου λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀρ. 38, παρὰ τὸ Παρθένειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ον | *Ἐν Ἀθήναις, 29 Ἰουνίου 1919* | *Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 31*

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Συνέχεια)

Μὲ τὶς πρῶτες νότες, ἡ Λίζα ἦλθε καὶ στάθηκε ἀντικρύ μου, μὲ τὰ μάτια της καρφωμένα στὰ δικά μου. Κουνοῦσε τὰ χείλη της, σὰ νὰ ξανάλεγε ἀπὸ μέσα της τὰ λόγια μου. Ἔπειτα, ὅταν ὁ σκοπὸς τοῦ τραγουδιοῦ ἔγινε πιὸ μελαγχολικός, ὀπισθοχώρησε σιγὰ-σιγὰ λίγα βήματα κι' ἔτσι, στὸ τέλος τῆς στροφῆς, ἔπεσε κλαίγοντας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα της.

— Φθάνει! εἶπε πάλι αὐτός.

— Τί ἀνόητη! ἔκαμε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀδελφούς της, ἐκεῖνος ποὺ τὸν εἶπαν Βενιαμίν· πρῶτα χορεύει καλὰ-καλὰ κι' ἄξαφνα βάζει τὰ κλάματα!

— Ἐσὺ εἶσαι ἀνόητος! ἡ Λίζα αἰσθάνεται, εἶπε ἡ μεγαλύτερη ἀδελφή, σκύβοντας γιὰ νὰ τὴ φιλήση.

Στὸ ἀναμεταξὺ αὐτό, ἐγὼ ξανακρέμασα τὴν ἄρπα στὸν ὦμό μου κι' ἑτοιμάστηκα νὰ φύγω.

— Γιὰ ποῦ; μὲ ρώτησε ὁ πατέρας.

— Σᾶς εἶπα. Θὰ προσπαθήσω νὰ ξαναϊδῶ τὸν Βιτάλη. Κι' ἔπειτα θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ ἔμαθε· θὰ παίζω ἄρπα καὶ θὰ τραγουδῶ.

— Ἐπιμένεις λοιπὸν στὸ ἐπάγγελμα τοῦ μουσικοῦ;

— Δὲν ἔχω ἄλλο.

— Δὲν φοβᾶσαι νὰ γυρίζης μόνος στοὺς δρόμους;

— Δὲν ἔχω σπίτι.

— Καὶ ὅμως ἡ νύχτα ποὺ πέρασες, ἔπρεπε νὰ σὲ κάμη νὰ σκεφθῆς.

— Βέβαια ποὺ θὰ προτιμοῦσα ἕνα καλὸ κρεββάτι καὶ μιὰ καλὴ φωτιὰ σὲ σπίτι. Μὰ ποῦ νὰ τὰ βρῶ;

— Ἂν θέλης, μὲ τὴν ἐργασία σου ἐννοεῖται, βρίσκεις... Σᾶρέσει νὰ μείνης ἐδῶ, νὰ ἐργάζεσαι καὶ νὰ ζῆς μαζί μας;... Γιὰ σκέψου το... Περιττὸ νὰ σοῦ πῶ, πὼς δὲν σοῦ προτείνω «ζωὴ καὶ κόττα.» Θὰ δουλεύης, θὰ κοπιάζης πολύ, θὰ σηκώνεσαι πρωί, θὰ σκάβης ὅλη μέρα, θὰ βρέχης μὲ τὸν ἱδρῶτα σου τὸ ψωμὶ ποὺ θὰ κερδίζης. Μὰ τὸ ψωμὶ αὐτὸ θὰ σοῦ εἶναι ἐξασφαλισμένο· οὔτε θὰ ἀναγκάζεσαι πιὰ νὰ κοιμᾶσαι στὸ δρόμο, σὰν κι' ἀπόψε, οὔτε θὰ τρέχης τὸν κίνδυνο νὰ βρεθῆς κοκκαλιασμένος σὲ κανένα ὄχθο ἢ σὲ κανένα χαντάκι. Τὸ βράδυ θὰ βρίσκης τὸ κρεββάτι σου ἕτοιμο καί, τρώγοντας τὴ σούπα σου, θὰ συλλογίζεσαι πὼς τὴν κέρδισες μὲ τὴ δουλειά σου κι' ἡ εὐχαρίστηση αὐτὴ θὰ τὴν κάνη ἀκόμα πιὸ νόστιμη, σὲ βεβαιῶ. Κοντολογῆς, ἂν εἶσαι καλὸ παιδί,— καὶ κάτι μοῦ λέει πὼς εἶσαι,—θὰ βρῆς σὲ σᾶς οἰκογένεια.

«Ἐξύπνησα σὲ κρεββάτι.» (Σελ. 233, στ. γ'.)

Ἡ Λίζα εἶχε σηκώσει τὸ πρόσωπο καί, ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ δάκρυά της, μ' ἔκοιταζε τώρα χαμογελῶντας.

Ἔμεινα μιὰ στιγμὴ ἀναποφάσιστος, γιατὶ δὲν καταλάβαινα καλά-καλὰ τί μοῦ ἔλεγαν.

Τότε ἡ Λίζα, ἀφίνοντας τὸν πατέρα της, μ' ἐπλησίασε, μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μ' ἔφερε μπροστὰ σὲ μιὰ χρωματιστὴ ζωγραφιά, κρεμασμένη στὸν τοῖχο. Ἡ ζωγραφιὰ αὐτὴ παρίστανε ἕνα μικρὸ Ἅγιο Ἰωάννη μὲ προβιά.

Ἔγνεψε στὸν πατέρα της καὶ στ' ἀδελφία της νὰ κοιτάξουν τὴν εἰκόνα καὶ συγχρόνως, ἁπλώνοντας τὸ χέρι σὲ μένα, χάϊδεψε τὴν προβιὰ ποὺ φοροῦσα κι' ἔδειξε τὰ μαλλιά μου πού, σὰν τοῦ μικροῦ Ἁγίου, χωρίζουνταν στὴ μέση τοῦ μετώπου κι' ἔπεφταν στοὺς ὤμους μου σγουρά. Ἤθελε βέβαια νὰ πῆ πὼς ἔμοιαζα μὲ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη κι' αὐτό, χωρὶς νὰ ξέρω γιατὶ μ' εὐχαρίστησε καὶ μὲ συγκίνησε τρυφερά.

— Ἀλήθεια, εἶπε ὁ πατέρας, μοιάζει τοῦ Ἅη-Γιαννιοῦ.

Ἡ Λίζα κτύπησε τὰ παλαμάκια γελῶντας.

— Λοιπόν, μὲ ρώτησε ὁ πατέρας, σᾶρέσει ἡ πρόταση ποὺ σοῦ κάνω, παιδί μου;

Οἰκογένεια!

Θὰ εἶχα λοιπὸν κι' ἐγὼ οἰκογένεια! Ὤ, πόσες φορὲς αὐτὸ τὸ ὄνειρο μ' ἐγλύκανε μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα σβύσθηκε! Μάννα-Μπαρμπερίνα, κυρία Μίλλιγκαν,

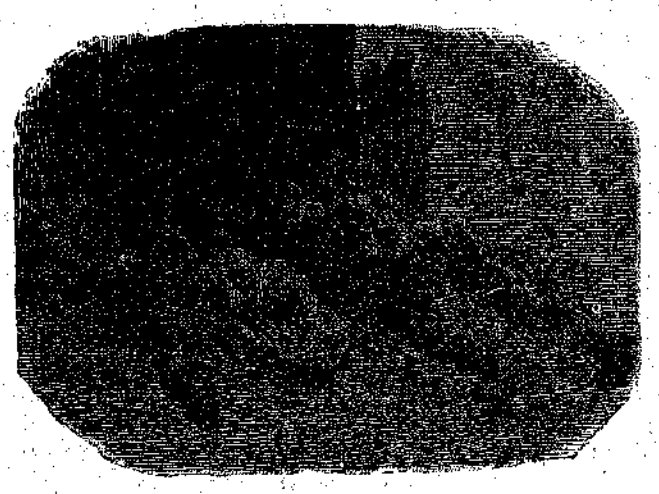

«Ἔπειτα δὲν εἶδα πιὰ τίποτα...» (Σελ. 233, στ. γ'.)

Βιτάλης, ὅλοι μοῦ ἔλειψαν, ὁ ἕνας κατόπι τοῦ ἄλλου!

Δὲν θἄμουν πιὰ μόνος.

Ἡ θέτη μου ἦταν φριχτή. Μοῦ πέθανε ἄξαφνα ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε ζήσει μαζί του τόσον καιρὸ καὶ ποὺ ἦταν γιὰ μένα σχεδὸν πατέρας· ἔχασα συγχρόνως τὸ σύντροφό μου, τὸ συνεργάτη μου, τὸ φίλο μου, τὸν καλό μου Κάπη, ποὺ τόσο τὸν ἀγαποῦσα καὶ ποὺ κι' αὐτὸς μοῦ εἶχε τόση ἀγάπη· κι' ὅμως, ὅταν ὁ περδολάρης μοῦ ἐπρότεινε νὰ μείνω μαζί του, ἕνα αἴσθημα ἐμπιστοσύνης μ' ἐγκαρδίωσε.

Δὲν εἶχαν λοιπὸν τελειώσει ὅλα γιὰ μένα· ἡ ζωὴ μποροῦσε νὰ ξαναρχίση. Κι' ἐκεῖνο ποὺ μὲ συγκίνοῦσε περισσότερο ἀπὸ τὸ ἐξασφαλισμένο ψωμί, ἦταν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ τοὺς ἔβλεπα τόσο ἑνωμένους, αὐτὴ ἡ οἰκογενειακὴ ζωὴ ποὺ μοῦ ὑπόσχουνταν.

Τὰ παιδιὰ αὐτὰ θὰ γίνουνταν ἀδελφια μου.

Ἡ χαριτωμένη αὐτὴ Λιζούλα θὰ γίνουνταν ἀδελφή μου.

Στὰ παιδικά μου ὄνειρα, πολλὲς φορὲς εἶχα φαντασθῆ πὼς ξαναβρίσκα πατέρα καὶ μητέρα· ἀδέλφια ὅμως δὲν εἶχα συλλογισθῆ ποτέ. Καὶ νὰ ποὺ μοῦ παρουσιάζουνταν τώρα!

Δὲν ἦταν βέβαια ἀδέλφια μου ἀληθινά, φυσικά· μποροῦσε ὅμως νὰ γίνουν μὲ τὴν ἀγάπη· φθάνει νὰ τἀγαποῦσα,—καὶ γι' αὐτὸ αἰσθανόμουν κάθε διάθεση,—καὶ νὰ τἀκανα νὰ μἀγαπήσουν. πρᾶγμα ποὺ δὲν θἄταν καθόλου δύσκολο, γιατὶ ὅλα μοῦ φαίνουνταν γεμᾶτα καλοσύνη.

Ξεπέρασα γρήγορα τὸ λουρὶ τῆς ἅρπας ἀπὸ τὸν ὦμο μου.

— Νὰ ἡ ἀπάντηση! εἶπε ὁ πατέρας γελῶντας· καὶ φαίνεται μάλιστα πὼς τὴ δίνεις μ' εὐχαρίστηση. Κρέμασε, παιδί μου, τὄργανό σου 'ς ἐκεῖνο τὸ καρφὶ καί, τὴ στιγμὴ ποὺ δὲν θὰ σἀρέση πιὰ νὰ μένης μαζί μας, τὸ ξεκρεμᾶς καὶ πᾶς στὸ καλό. Σὲ συμβουλεύω μόνο νὰ κάμης σὰν τὰ χελιδόνια: νὰ διαλέξης τὴν κατάλληλη ἐποχὴ γιὰ νὰ φύγης.

— Μόνο μιὰ φορὰ θὰ φύγω, ἀποκρίθηκα· γιὰ νὰ πάω νὰ ἰδῶ τὸν Βιτάλη.

— Νὰ πᾶς, παιδί μου.

Τὸ σπίτι ἐκεῖνο, ποὺ εἴχαμε πέσει στὴν πόρτα του, ἀνῆκε στὴν περιοχὴ τῆς Γκλασιέρας κι' ὁ κηπουρὸς ποὺ τὸ κατοικοῦσε, λέγουνταν Πέτρος Ἀκκέν. Ἡ οἰκογένειά του, τὴ στιγμὴ αὐτή, ἀπαρτίζουνταν ἀπὸ πέντε πρόσωπα: τὸν πατέρα, δυὸ ἀγόρια, Ἀλέξη καὶ Βενιαμίν, καὶ δυὸ κορίτσια, Στεφανία τὴ μεγαλύτερη καὶ τὴ μικρότερη Λίζα. Ἡ Λίζα ἦταν βουβή· ὄχι ὅμως βουβὴ γεννημένη· γιατὶ τότε θἄταν καὶ κουφή. Στὴν ἀρχή, δυὸ χρόνια, μιλοῦσε· ἔπειτα, ἄξαφνα, πρὶν κλείση τα τέσσερα χρόνια, ἔχασε τὴν ὁμιλία. Τὸ πάθημα αὐτό, ποὺ τῆς ἦλθε ἀπὸ ἐκλαμψία, δὲν ἐπηρέασε εὐτυχῶς τὴ διάνοιά της, ποὺ ἀπεναντίας εἶχε λάδει μιὰ πρώρη, ἔκτακτη ἀνάπτυξη. Ὅλα τὰ ἐννοοῦσε κι' ὅλα τὰ ἔλεγε μὲ τὰ μάτια καὶ μὲ τὰ γνεφίματα. Πολλὰς φορές, σὲ φτωχὲς μάλιστα οἰκογένειες, ὅταν ἕνα παιδὶ ἔχη κανένα τέτοιο ἐλάττωμα, οἱ ἄλλοι τὸ παραμελοῦν, τὸ ἀντιπαθοῦν, τὸ ἐγκαταλείπουν. Τίποτα τέτοιο δὲν συνέδη μὲ τὴ Λίζα. Ἡ χάρη της, ἡ ἐξυπνάδα της, ἡ γλύκα της, ἡ καλοσύνη της τὴν ἐπροφύλαξαν ἀπὸ τὴ σκληρὴ αὐτὴ τύχη. Τἀδέλφια της τὴν ἀνέχουνταν χωρὶς νὰ τὴν περιγελοῦν· ὁ πατέρας της τὴν κοίταζε στὰ μάτια· ἡ ἀδελφή της τὴν ἐλάτρευε.

Ἄλλη φορά, στὶς οἰκογένειες τῶν εὐγενῶν, τὰ δικαιώματα τοῦ πρωτογέννητου,—τὰ πρωτοτόκια,—ἦταν προνόμιο σπουδαῖο. Σήμερα, στὶς οἰκογένειες τῶν ἐργατικῶν, ἔχει βαρειὰ εὐθύνη ὁποιος γεννηθῆ πρῶτος, καὶ μάλιστα ἂν εἶναι κορίτσι. Ἡ γυναῖκα τοῦ Πέτρου Ἀκκὲν εἶχε πεθάνει ἕνα χρόνο μετὰ τὴ γέννηση τῆς Λίζας καί, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ Στεφανία, δυὸ χρόνια μόνο μεγαλύτερη ἀπὸ τὸν Ἀλέξη, ἔγεινε οἰκοδέσποινα. Ἀντὶ νὰ πηγαίνη σχολεῖο, ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ κάθεται στὸ σπίτι, νὰ μαγειρεύη, νὰ μπαλώνη τὰ ροῦχα τοῦ πατέρα της καὶ τῶν παιδιῶν, νὰ κρατῆ στὴν ἀγκαλιά της τὴ Λίζα. Ξεχνῶντας πὼς ἦταν κόρη καὶ ἀδελφή τους, συνήθισαν σὲ λίγο νὰ τὴ θεωροῦν σὰ μιὰ ὑπηρέτρια, —καὶ ὑπηρέτρια μάλιστα ποὺ δὲν εἶχαν ἀνάγκη νὰ τὴν καλοπιάνουν γιατ' ἤξεραν πὼς δὲν θὰ τοὺς ἔφευγε ποτέ...

Νὰ κρατῆ τὴ Λίζα στὴν ἀγκαλιά της, νὰ πέρνη τὸν Βενιαμὶν ἀπ' τὸ χέρι, νὰ δουλεύη ὅλη-μέρα, νὰ σηκώνεται πρωὶ γιὰ νὰ κάνη τὸ γάλα τοῦ πατέρα της, πρὶν φύγη μὲ τἀμάξι γιὰ τὴν Ἀγορὰ· νὰ πλαγιάζη ἀργά, γιὰ νὰ συγυρίζη τὸ σπιτικὸ μετὰ τὸ δεῖπνο· νὰ πλένη τἀσπράρρουχα τῶν παιδιῶν στὸ πλυσταρειό· νὰ ποτίζη τὸ καλοκαῖρι τὸν κῆπο, ὅταν βρίσκουνταν μιὰ στιγμὴ χωρὶς ἄλλη δουλειά· νὰ σηκώνεται ἀπ' τὸ κρεββάτι τὴ νύκτα, γιὰ νἀπλώνη ψάθες, τὸν χειμῶνα, ὅταν ἔπιανε ἄξαφνα παγωνιά,—αὐτὴ ἦταν ἡ ζωὴ τῆς Στεφανίας. Πατέ τῆς δὲν ἔπαιξε, δὲν ἐγέλασε, δὲν ἐχάρηκε σὰν παιδί. Δεκατεσσάρων χρονῶν, καὶ τὸ πρόσωπό της ἦταν περλλυπο, μελαγχολικὸ σὰν καμμιᾶς γεροντοκόρης. Μόνο ποὺ τὸ φώτιζε σὰ μιὰ ἀκτίδα καλοσύνης καὶ καρτερίας...

Μόλις κρέμασα τὴν ἅρπα μου, στὸ καρφὶ ποὺ μοῦ ἔδειξαν, κι' ἀρχισα νὰ τοὺς διηγοῦμαι πῶς πέσαμε ἀπ' τὴν κούρασή στὸ δρόμο, καθὼς γυρίζαμε ἀπὸ τὸ Ζαντιγύ, ὅπου εἴχαμε πάει μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κοιμηθοῦμε 'ς ἕνα λατομεῖο, ὅταν ἄξαφνα ἀκούω ἕνα ξύσιμο στὴν πόρτα τοῦ κήπου κι' ἕνα γαύγισμα θρηνητικό.

— Ὁ Κάπης! εἶπα, σηκωνόμενος εὐθύς.

Μὰ ἡ Λίζα μ' ἐπρόλαβε: ἔτρεξε στὴν πόρτα καὶ τὴν ἄνοιξε.

Ὁ Κάπης ὥρμησε μ' ἕνα πήδημα σὲ μένα καί, καθὼς τὸν πῆρα στὴν ἀγκαλιά μου, ἄρχισε νὰ μοῦ γλείφη τὸ πρόσωπο μὲ γρυλλισματάκια χαρᾶς. Ὅλο του τὸ σῶμα ἔτρεμε.

— Ἀμὴ ὁ Κάπης; ρώτησα τὸν κὺρ-Πέτρα.

Κατάλαβε τὴν ἐρώτησή μου.

— Πολὺ καλά, ἀποκρίθηκε· κι' ὁ Κάπης θὰ μείνη ἐδῶ.

Σὰ νὰ κατάλαβε τώρα κι' ὁ σύλλος, πήδησε κάτω, ἔβαλε τὸ δεξί του πόδι στὸ στῆθος του κι' ἐχαιρέτησε. Αὐτὸ ἔκαμε τὰ παιδιὰ νὰ γελάσουν πολύ, προπάντων τὴ Λίζα. Γιὰ νὰ διασκεδάσουν περισσότερο, εἶπα τοῦ Κάπη νὰ κάμη κανένα παιχνίδι· μὰ δὲν θέλησε· ἀνεβαίνοντας πάλι στὰ γόνατά μου, ἄρχισε νὰ μὲ φιλᾶ· ἔπειτα, κατεβαίνοντας, ἄρχισε νὰ μὲ τραβᾶ ἀπ' τὸ μανίκι.

— Θέλει νὰ βγοῦμε, ἔχει δίκηο.

— Γιὰ νὰ σὲ πάη στὸν κύριό σου.

Οἱ ἀστυνομικοί, ποὺ εἶχαν σηκώσει τὸν Βιτάλη, εἶχαν κῆ πὼς θὰ γύριζαν νὰ μὲ ἀνακρίνουν. ἄμα θὰ ξεστατινόμουν καὶ θὰ ξυκνοῦσα. Μὰ δὲν εἶχα τὴν ὑπομονὴ νὰ τοὺς περιμένω. Θἄρχουνταν κιόλας; Κι' ἐγὼ ποὺ ἤθελα νὰ μάθω γιὰ τὸν Βιτάλη; Μπορεῖ νὰ μὴν ἦταν νεκρός, ὅπως τὸν ἐνόμισαν. Κι' ἐγὼ δὲν ἤμουν. Δὲν μποροῦσε νὰ ξύπνησε κι' ἐκεῖνος σὰν καὶ μένα;

Βλέποντας τὴν ἀγωνία μου, ὁ κὺρ Πέτρος μὲ κῆγε στὸ γραφεῖο τοῦ Ἀστυνόμου. Ἐκεῖ μοῦ ἔκαμαν ἕνα σωρὸ ἐρωτήσεις· μὰ δὲν ἀποκρίθηκα, καρ' ἀφοῦ μ' ἐβεβαίωσαν πὼς ὁ Βιτάλης εἶχε πεθάνει.

Τὰ λίγα ποὺ ἤξερα, τὰ εἶπα ὅλα. Μὰ ὁ Ἀστυνόμος ἤθελε νὰ μάθη περισσότερα κι' ἐξακολούθησε νὰ μὲ ρωτᾶ, γιὰ μένα καὶ γιὰ τὸν Βιτάλη. Ὅσο γιὰ μένα, ἀποκρίθηκα πὼς δὲν εἶχα γονεῖς καὶ πὼς ὁ Βιτάλης μὲ εἶχε νοικιάσει ἀπὸ τὸν ἄντρα τῆς παραμάννας μου.

— Καὶ τώρα; μὲ ξαναρώτησε ὁ Ἀστυνόμος.

Ἐδῶ μίλησε ὁ κὺρ Πέτρος.

— Τὸν παίρνουμε μαζί, εἶπε, ἂν θελήσετε νὰ μᾶς τὸν ἐμπιστευθῆτε.

Ὁ Ἀστυνόμος, ὄχι μόνο θέλησε νὰ μ' ἐμπιστευθῆ στὸν κηπουρό, παρὰ καὶ τὸν ἐπαίνεσε γιὰ τὴν καλή του πράξη.

Ἔπρεπε τώρα νἀποκριθῶ καὶ γιὰ τὸν Βιτάλη. Κι' αὐτὸ μοῦ ἦταν πολὺ δύσκολο, γιατὶ δὲν ἤξερα σχεδὸν εἴποτα.

Ὑπῆρχε ὡςτόσο κάποιο σκοτεινὸ σημεῖο, ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ μιλήσω γι' αὐτό: δηλαδὴ ἐκεῖνο ποὺ συνέδη στὴν τελευταία μας παράσταση, ὅταν ὁ Βιτάλης τραγούδησε σὲ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ κινήση τὴν ἔκπληξη καὶ τὸ θαυμασμὸ τῆς μεγάλης κυρίας. Ἦταν ἀκόμα κι' οἱ ἀπειλὲς τοῦ Γαροφόλη. Σκέφθηκα ὅμως, πὼς θἄκανα καλύτερα νὰ σωπάσω. Ἕνα πρᾶγμα, ἕνα μυστικό, ποὺ ὁ κύριός μου τὸ ἔκρυψε τόσο καλὰ ὅσο ζοῦσε,

ἔπρεπε νὰ φανερωθῆ μετὰ τὸ θἀνατό του;

Μ' αὐτοὶ οἱ Ἀστυνόμοι, ὅταν ξέρουν τὴ δουλειά τους, κάνουν τέτοιες ἐρωτήσεις, ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ ξεφύγη ἕνα παιδί, ὅσο κι' ἂν θέλη νὰ σωπάση. Ἔτσι τὴν ἔπαθα κι' ἐγώ. Σὲ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ Ἀστυνόμος μὲ ἀνάγκασε νὰ τοῦ πῶ ὅσα ἐγὼ ἤθελα νὰ κρύψω κι' ὅτα ἐκεῖνος ἤθελε νὰ μάθη.

— Νὰ τὸν πᾶς 'ς αὐτὸν τὸν Γαροφόλη, εἶπε 'ς ἕνα ἀστυφύλακα. Ἄμα βρεθῆ στὴν ὁδὸν Δελουρσίν, θὰ γνωρίση τὸ σπίτι. Θἀνεδῆς μαζί του καὶ θἀνακρίνης τὸν Γαροφόλη.

Ξεκινήσαμε οἱ τρεῖς: ὁ ἀστυφύλακας, ὁ πατέρας κι' ἐγώ.

Ὅπως τὸ εἶπε κι' Ἀστυνόμος, εὔκολα γνώρισα τὸ σπίτι κι' ἀνεβήκαμε στὸ τέταρτο πάτωμα. Ὁ Ματτίας δὲν ἦταν ἐκεῖ. Ἴτως θὰ τὸν εἶχαν στεῖλει στὸ Νοσοκομεῖο. Ἄμα ὁ Γαροφόλης εἶδε τὸν ἀστυφύλακα κι' ἐγνώρισε κι' ἐμέ, ἐχλώμιασε βέβαια ἀπο φόβο. Συνῆλθε ὅμως ἄμα ἄκουσε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀστυνομικοῦ γιὰ ποιὸ λόγο πήγαμε στὸ σπίτι του.

— Ἄ, τὸν καϊμένο τὸ γέρο! εἶπε· πέθανε;

— Τὸν ἐγνώριζες;

— Ὦ ναί, πολύ.

— Πές μας λοιπὸν τί ξέρεις γι' αὐτόν.

(*Ἕπεται συνέχεια*)

Η ΚΟΥΖΙΝΙΤΣΑ

«Πότε λοιπὸν θὰ μοῦ ἀγοράσετε κι' ἐμένα μιὰ κουζινίτσα; Γιατὶ τῆς Τασούλας τῆς ἐπήρατε; Τί τῆς χρειάζεται αὐτηνῆς; μήπως ἔχει κοῦκλες γιὰ νὰ τοὺς μαγειρεύη;»

Ἔετσι ἔλεγε καὶ ξανάλεγε πεισματωμένη ἡ Κικίτσα πότε 'ς τὴ μαμμὰ καὶ πότε 'ς τὸν μπαμπᾶ της. Μ' αὐτοὶ τῆς ἐσύταειναν νάχη, ὑπομονὴ ὡς τὴν πρωτοχρονιά. Γιατί, ἂν τῆς ἐπαιρναν αὐτῆς τώρα τὴν κουζινίτσα, θὰ γόρευε κι' ὁ Ντίνος τουφεκάκι, κι' ἡ Τασούλα λεύκωμα. Καὶ δὲν ἦταν τόσο πλούσιοι οἱ γονεῖς τους γιὰ νὰ κάνουν πολλὲς φορὲς τὸ χρόνο δῶρα στὰ παιδιά τους, σὲ καιρὸ μάλισα ποὺ ὅλα ἀπὸ κάτι εἶχαν.

Νὰ περιμένη κἀνεὶς περισσότερο ἀπὸ μισὸ χρόνο γιὰ ν' ἀποκτήση μιὰ κουκλίστικη κουζίνα! Ἄ, μὰ τὴν ἀλήθεια πολὺ πήγαινε!...

Καὶ τότε ἡ Κικίτσα κατέφευγε 'ς τὴν Τασούλα:

—Ἀδελφούλα μου, τὴν παρακαλοῦσε, χάρισέ μου τὴ κουζινίτσα σου. Τί τὴ θέλεις; Ἐσὺ εἶναι μεγάλη πιά.

— Μπᾶ! ἔτσ' ἀπαντοῦσε ἡ Τασούλα. Εἶσαι ὀτιώ-μισυ χρονῶν κι' εἶμαι ἐνιά-μισυ, αὐτὴ εἶναι ἡ σπουδαία διαφορά. Ἄς εἶναι, ἐγὼ σοῦ τὴ δίνω τὴν κουζινίτσα, μὰ νὰ μοῦ δώσης καὶ σὺ τὴ μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ σου κοῦκλες, νὰ κάμουμε ἀλλαξιά.

— Τί, νὰ σοῦ δώσω τὴ μιά μου κούκλα; Γιὰ νὰ τὴ σπάστς, φυσικά, σὰν καὶ τὴ δική σου. Μὰ καὶ νὰ μὴ τὶς σπάστς, ἐγὼ τὶς κοῦκλες μου δὲν τὶς δίνω. Ἔτσα καὶ τὴ κουζινίτσα γιὰ τὶς κοῦκλες μου τὴ θέλω.

— Ἀκιπὲν κι' ἐγὼ τὴν κουζινίτσα μου τὴθέλω, ἔλεγε τότε κι' ἡ Τασούλα μὲ θυμό.

— Νὰ σοῦ δώτω ὅλες μου τὶς ζωγραφιές, μοῦ τὴ δίνεις;

— Ὄχι.

— Ἔλα, Τασούλα, σοῦ δίνω καὶ τὶς κορδελλίτσες μου.

— Τίποτα.

— Νὰ σοῦ δίνω καὶ τὶς δεκάρες μου κάθε Κυριακή;

— Οὔτε.

Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ τῆς λένε τῆς καϋμένης τῆς Κικίτσας νὰ χαρίση τὴν κούκλα της! Ἀμ, ἔτσι δίνει κανεὶς τὸ παιδί του, μόνο γιατὶ ἔχει κι' ἄλλο; Τότε κι' οἱ γονεῖς τους, ποὺ εἶχαν δυὸ κορίτσια, μποροῦσαν μιὰ χαρὰ νὰ δώσουν τὸ ἕνα 'ς τὴ θειὰ τὴν Ἔλενα, ποὺ δὲν εἶχε κανένα καὶ ζοῦσε κατάμονη ἡ καϊμένη. Γιὰ φαντασθῆτε τώρα νἀλεγαν στὴν Κικίτσα, πὼς θὰ τὴν δώσουν γιὰ πάντα στὴ θειὰ τὴν Ἔλενα!... Ἄ, μὰ θὰ ἦταν φοβερό.

Μὰ ὄχι, δὲ μποροῦσε νὰ ὑπάρξη τέτοιος φόβος· ἡ Κικίτσα ἦταν βέβαιη πὼς ἡ μαμμὰ κι' ὁ μπαμπᾶς δὲ θὰ ἔδιναν ποτὲ οὔτε αὐτή, οὔτε τὴν Τασούλα ἡ τὸν Ντίνο. Κι' αὐτὴ θὰ ἀκολουθοῦσε τὸ παράδειγμα τῶν γονέων της καὶ δὲ θὰ ἔδινε γιὰ κανένα λόγο καὶ σὲ κανένα πρόσωπο τὶς κοῦκλες της.

Μὰ τότε δὲν ἔπρεπε ν' ἀπελπισθῆ γιὰ τὴν κουζινίτσα, ἀφοῦ ἡ Τασούλα δὲν δεχότουνε κανένα ἄλλο ἀντάλλαγμα;

Ὁποιος ἐπιθυμεῖ κάτι ὅσο ἐπιθυμοῦσε ἡ Κικίτσα τὴν κουζινίτσα, κι' ὁποιος ἀγαπᾶ ὅπως αὐτὴ ἀγαποῦσε τὰ κ α ι δ ι ά τ η ς, θηλ. τὶς κοῦκλες της, δὲν ἀπελπίζεται ποτέ.

Καὶ τί ἔκαμε λοιπὸν ἡ Κικίτσα;

Θυμήθηκε πὼς σὲ κάποιο συρτάρι ἦταν κάποιος κουμπαρᾶς. Κι' ὁ κουμπαρᾶς αὐτὸς ἦταν δικός της, κι' ἂν δὲν γελιότανε, δὲν ἤτανε κι' ὁλότελα ἄδειος. Ἔτρεξε λοιπὸν καὶ τὸν ξέχωσε καὶ τὸν ἄδειασε καὶ λογάριασε: Μιὰ δραχμὴ χἀρτινη κι' ἕνα πενηνταράκι ἀσημένιο; Μιάμιση δραχμή. Καὶ δυὸ εἰκοσαράκια; μιὰ κι' ἐνενῆντα. Κι' ἑπτὰ δεκάρες; δύο κι' ἑξῆντα. Καὶ δέκα πεντάρες; Τ ρ ε ῖ ς κ α ὶ δ έ κ α, ὅλα-ὅλα.

Τί χαρά! ὡ; τὸ τάλληρο ποὺ κόστιζε μιὰ κουζινίτσα δὲν ἔλειπαν παρὰ μόνο μιὰ κι' ἐνενῆντα. (Βλέπετε πὼς ἡ Κικίτσα δὲν ἦταν καθόλου ἀδύνατη στὴν Ἀριθμητική).

Μιὰ κι' ἐνενῆντα; Ὦ, μὰ δὲν ἤτανε καθόλου δύσκολο νὰ τὰ μαζέψη γρήγορα! Φθάνει ν' ἀποφάσιζε νὰ μὴ ξοδεύη πιὰ σὲ λιχουδιὲς τὶς δεκάρες ποὺ τῆς ἔδινε κάθε Κυριακὴ ὁ μπαμπᾶς, καὶ τὶς πεντάρες τῆς μαμμᾶς. Κι' ἔτσι ἔκανε. Καὶ κάθε ποὺ ἔβαζε στὶν κουμπαρᾶ κι' ἀπὸ καινούργια δεκάρα, μετροῦσε πόσες ἔλειπαν ἀκόμη. Καὶ τί χαρά της σὰν ἔβλεπε πὼς ἐκόντευε τὸ τάλληρο!

Κάποια Παρασκευὴ ἀπόγευμα, ἀφοῦ πρόσθεσε ἀκόμα μιὰ πεντάρα στὴν περιουσία της, τὴν ξαναμέτρησε ὁλόκληρη καὶ βρῆκε... Πόσο νομίζετε; τέσσαρες ὁλόκληρες δραχμὲς καὶ ὀγδόντα λεπτά! Παρὰ εἴκοσι λεπτὰ σωστὸ τάλληρο. Καὶ σκεφθῆτε πὼς μεθαύριο ἦταν Κυριακή! Χωρὶς ἄλλο, τὴ Δευτέρα, ὅταν θὰ σχόλαζε, θὰ μαγείρευε γιὰ τὶς κοῦκλες της στὴν κολυπόθητη κουζινίτσα.

Ἂν σᾶς πῶ πὼς τὸ βράδυ, ἀπὸ τὴ μεγάλη της χαρά, δὲν εἶχε ὄρεξη οὔτε γιὰ φροῦτο καὶ πὼς τὴ νύχτα ἔβλεπε κάτι μπερδεμένα ὄνειρα, κουζινίτσες, πεντάρες, Κυριακές, Δευτέρες, ὅλα ἀνακατωμένα κι' ὅλα ζωντανά, πιστεύω πὼς δὲν θ' ἀπορῆστε. Ὅλα τὰ παιδιὰ βλέπουνε τέτοια ὄνειρα.

Μὰ δὲ μοῦ λέτε, τὸ πρωί, μόλις ἄνοιξε τὰ μάτια της ἡ Κικίτσα, τί νομίζετε πὼς πρωταντίκρυσε, ξέχωρα ἀπὸ τὸν κουμπαρᾶ της, ποὺ ἡ ἴδια ἀπὸ βραδὺς τὸν εἶχε βάλει κλάδι ἀπὸ τὸ προσκέφαλό της;

— ;;;

— Ἄμ, *βέβαια*, ποὺ νὰ τὸ βρῆτε! Ἀλλ' ἂς σᾶς τὸ πῶ: Μιὰ ὁλοκαίνουργη καὶ χαριτωμένη κουκλίστικη κουζίνα μὲ τὰ καζανάκια της καὶ μὲ τὰ ὅλα της.

— ;;;

Ἡ Κικίτσα ἀπόρησε κι' αὐτή, σὰν κι' ἐσᾶς· κι' ἔτριψε καλὰ-καλὰ τὰ μάτια της καὶ δάγκωσε τὰ χείλη της, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς δὲν ὀνειρευότουν ἀκόμα. Μὰ ὄχι. Ἦταν πραγματικὰ ἐκεῖ μπροστά της, βαλμένη μὲ κάποιο τρόπο ὑπερφυσικό, ἡ πολυπόθητη κουζινίτσα. Κι' ἦταν ἐπίτης κι' ἡ περιουσία τῆς Κικίτσας ἀνέγγιχτη στὸ κουμπαρᾶ της. Πῶς αὐτό; Ἕνα διπλωμένο χαρτάκι, ποὺ βρέθηκε στὸ μικροσκοπικὸ φουρνάκι τῆς κουζινίτσας, ἐξήγησε τὸ ἀκατανόητο θαῦμα. Τὸ χαρτάκι αὐτὸ ἔλεγε:

«Ὁ μπαμπᾶς, ποὺ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς παιδί, ξέρει τί πειρασμὸς εἶναι γιὰ τὰ μικρὰ οἱ λιχουδιές, θέλησε νὰ ἀνταμείψη τὴν Κικίτσα του, γιατὶ μὲ τόση ὑπομονὴ καὶ γενναιότητα ἔκρυβε τόσον καιρὸ τὶς δεκάρες της καὶ τὶς πεντάρες στὸν κουμπαρᾶ καὶ ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὰ περικαίγματα τῶν ἀδελφιῶν της ποὺ τὴν ἔλεγαν τ σ ι γ κ ο ύ ν α. Τῆς χαρίζει λοιπὸν αὐτὴ τὴν κουζινίτσα».

Φαντάζεσθε πιὰ τὴ χαρὰ τῆς Κικίτσας, νὰ 'χη κουζινίτσα καὶ γεμᾶτο κουμπαρᾶ.

Ε. Α.

Η ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΣ

[Ἀπόσπασμα]

[Ὁ κ. Κ. Φαλτάϊτς, παλαιός μου συνδρομητὴς καὶ φίλος, ἀπὸ τοὺς καλύτερους σήμερα νέους διηγηματογράφους, ἐτύπωσε ἕνα βιβλίο ἀπὸ 52 σελίδες, ὅπου, σὰν αὐτόπτης, μὰ καὶ σὰν καλλιτέχνης, περιγράφει τὴν περίφημη ναυμαχία τῆς Ἑλλης. Ξέρετε ἀπὸ τὴν ἱστορία τὸ μεγάλο αὐτὸ ναυτικὸ κατόρθωμα τοῦ 1912, τὴν καταπόπωση τοῦ τουρκικοῦ ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸ στόλο, ποὺ τὸν κυβερνοῦσε ὁ Ναύαρχος Κουντουριώτης. Ὅσοι διαβάσετε τὶς σελίδες τοῦ Φαλτάϊτς, θὰ τὸ ἰδῆτε ζωντανό. Καὶ γιὰ νὰ πάρετε μιὰ ἰδέα, πῶς εἶναι γραμμένο αὐτὸ τὸ ἐθνικὸ ἱ σ τ ό ρ η μ α, ξαναστιπώνω ἐδῶ ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ Ε' Κεφάλαιο.—Σ.τ.Δ.]

Μέσα σὲ πέντε λεπτὰ ἀπὸ τὴν πρώτη βολὴ τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου, ἡ ναυμαχία ἔφτασε ὅλη τὴ δύναμή της καὶ τὴν ἔνταση. Οἱ τουρκικὲς ὀβίδες σκάβανε τὴ θάλασσα, σηκώνανε στῆλες μεγάλες ἀπὸ ἀφρὸ, νερὸ καὶ καπνό, καὶ περνοῦσανε μὲ σφυρίγματα, οὐρλιάσματα, βογκητά.

Τὰ νερὰ κατακλύζανε τὴ ναυαρχίδα, τὴν πλημμυρίζανε ἀπὸ τὴν πρῶρη ὡς τὴν πρύμνη, ζῶς τὰ κόμολα τῶν καταρτιῶν. Βρέχανε τὴ γέφυρα, περνοῦσανε μέσα ἀπὸ τὶς κανονοθυρίδες τῶν πύργων, ἀπὸ τὴ σκοπιὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἀπὸ τὴ θυρίδα τῶν τηλεσκοπίων, ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὶς τρύπες τοῦ ἀερισμοῦ τῶν πύργων. Τὰ νερὰ μαζὶ μὲ τὸν ἰδρωτα τρέχανε σὲ κανάλια ἀπὸ τὰ μέτωπα, ἀπὸ τοὺς λαιμούς, ἀπὸ τὰ ροῦχα ὅλων.

Ἕνας γδεῦπος γ λ ο ύ ο υ π τραβηγμένος καὶ μουγκός, κι' ἡ θάλασσα σηκωνόταν σὲ στῆλες ὕψος δέκα, δεκαπέντε, ἀλλὰ καὶ σαράντα καὶ πενῆντα μέτρα πολλὲς φορές. Τὰ πιὸ μικρὰ βλήματα σφυρίζανε, τὰ μεγάλα γογγύζανε καὶ γαυγίζανε. Ὅσα περνούσανε πολὺ χαμηλὰ ἀφίνανε ἕνα β ο ύ ο υ ο υ τ ! σὰ νὰ θέλανε νὰ φᾶνε τὸν ἀέρα. Τὸν πιέζανε καὶ τὸν κάνανε νὰ μπαίνῃ μὲ ὁρμὴ καὶ σφυρίγματα ἀπὸ τὶς τρύπες τῶν πύργων. Οἱ ὀβίδες ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ ψηλὰ ἀφίναν ἕνα μεγάλο Φ ι ι ι ι ζ ζ ζ ὡσὰν μελίσσια. Πολλὰ θραύσματα ἀπὸ τὶς ὀβίδες ἀρχίσανε νὰ κτυπᾶνε, νὰ ξεσκίζουνε, νὰ τρυποῦνε, νὰ σπάζουνε διάφορα μέρη, ἀπὸ τὸ κατάστρωμα καὶ τὸ μεσόστεγο.

Στοὺς πυροβολητὲς ὅμως τοῦ Ἀ β έ ρ ω φ, οἱ ἐχθρικὲς ὀβίδες δὲν κάνανε τὴν ἐντύπωση ποὺ νομίζανε ὅτι ἔπρεπε νὰ τοὺς κάνουνε. Εἴχανε συνηθίσει ἀμέσως μὲ τὰ πρῶτα βλήματα καὶ στολίζανε κάθε ὀβίδα, ποὺ περνοῦσε μουγκρίζοντας πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τους, μὲ διάφορα σχόλια, περισσότερο ἢ λιγώτερο τιμητικὰ γιὰ τοὺς τούρκους.

— Ἴσα, βρὲ παιδιά, ἀκούστηκε ἕνας θαυμάστος κοντόχοντρος πυροβολητὴς τοῦ δεξιοῦ πύργου. Ἴσα καὶ δὲν ἔχουμε φόβο. Μὲ τοὺς Τούρκους ἔχουμε νὰ κάνουμε.

Ἄλλος πυροβολητὴς ἀπὸ τὸν ἴδιο πύργο, σὲ κάθε ὀβίδα ποὺ ἔβλεπε νὰ πέφτῃ πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸ θωρηκτὸ χτυποῦσε τὶς παλάμες καὶ φώναζε στὴν ἁρμάδα:

— Μπράβο, μπράβο!!! Ἔτσι κι' ἡ ἄλλη σου.

Καὶ οἱ ὑπαξιωματικοὶ καὶ οἱ ναῦτες τοῦ πύργου δὲ μπορούσανε νὰ κρατήσουνε τὰ γέλια καὶ φωνάζανε κι' αὐτοί:

— Ἔτσι κι' ἡ ἄλλη σου.

Μέσα στοὺς πύργους ἡ βοή, τὰ νερά, ἡ μυρουδιὰ τῆς μπαρούτης, ἡ κίνηση κάνανε τοὺς ἄνδρες ν' ἀρχίσουνε νὰ χάνουνε τὴ συναίσθηση ὅλων τῶν γύρω ἀπὸ αὐτούς. Πυροβολούσανε ὅμως ἀδιάκοπα, κύριοι στὸ ἔργο τους καὶ στὴν κίνησή τους.

Κάπου-κάπου ὁ νοσοκόμος τοῦ πύργου μοίραζε στοὺς ἄνδρες κανένα ποτηράκι κρασὶ ἢ κονιάκ, κι' αὐτοὶ πίνανε καὶ φωνάζανε:

— Γειά σας, παιδιά. Βαράτε τους... Φωτιά!

Ἀλλὰ καὶ κάτω, βαθειὰ ἀπὸ τὶς πυριτιδαποθῆκες φωνάζανε ἀκατάπαυστα μὲ τοὺς φωναγωγούς, ζητούσανε πληροφορίες, καὶ ἱκετεύανε γιὰ λίγο νοτό.

— Πῶς πᾶμε; Καλά; Βουλιάξαμε κανένα;... Μωρὲ καὶ λίγο κονιὰκ γιατὶ στεγνώσαμε.

—Τοὺς τσακίσαμε. Πάει, τοὺς σβύσαμε.

—Τοὺς τσακίσαμε, λέει;... Ζήτωωω...

Κι' οἱ ἄνθρωποι τῶν πυριτιδαποθηκῶν δὲ σταματούσανε τὶς ζητωκραυγές τους, δὲ σταματούσανε ὅμως μαζὶ καὶ τὶς μάταιες φωνές τους καὶ τὶς διαμαρτυρίες γυρεύοντας ἀπὸ τοὺς ἀπάνω λίγο νοτό. Κεῖ μέσα στὶς πυριτιδαποθῆκες, πολλὰ μέτρα κάτω ἀπὸ τὴν ἐπειφάνεια τῆς θαλασσας, μιὰ παράξενη κι' ἀπόκοσμη ζωὴ κινότανε καὶ ὑφαινόταν. Ὁ ἀέρας κατέβαινε ἀπὸ τοὺς ἀνεμοδόχους κομμένος, σκοτωμένος· ἡ ἀναπνοὴ ἤτανε δύσκολη, καὶ τὸ συναίσθημα τῆς μοναξιᾶς, τοῦ βάθους, τοῦ κρύου, τῆς θάλασσας ποὺ παραμόνευε, ἔφερνε τὴ φρίκη καὶ τὸν τρόμο. Κάτω σὲ κεῖνο τὸ βάθος, τίποτα δὲ μποροῦσε νὰ δῇ κανένας καὶ πολὺ λίγα ν' ἀκούσῃ. Διαμερίσματά, διαμερίσματα μ' ἀτσαλένια χαμηλὰ τοιχώματα, κι' ἀραδιασμένα στὴ σειρά, σιδερένια κιβώτια ποὺ κρύβανε τὶς γ ο μ ώ σ ε ι ς τῆς βαμβακοκυριτίδας. Ὀβίδες σὲ τάξη γεωμετρικὴ βαλμένες μακρυὲς καὶ μεγάλες, καὶ τὰ φορεῖα ποὺ ἀκούραστα ἀνεβάζανε ἀπάνω τὸ σκληρό τους φορτίο τοῦ θανάτου καὶ τῆς καταστροφῆς.

Ἕνας πυρετὸς καὶ μιὰ κίνηση πότε κινημένος ἀπὸ τὶς φωνὲς καὶ τὶς ζητωκραυγὲς τῶν ἐνθουσιασμένων ἀνθρώπων, πότε μουγκὸς καὶ νευρικὸς ἀπὸ κάποιο φόβο καὶ ἀναμονή.

Οἱ ἄνθρωποι τῶν φορείων τοποθετούσανε τὶς φυσίγκες καὶ τὰ βλήματα, καὶ φωνάζανε στὸν πύργο ψηλὰ μὲ τὸ φωναγωγό:

— Δεξιὸν φορεῖον ἕτοιμον!

— Ἀριστερὸν φορεῖον ἕτοιμον!

Καὶ πνιγμένες, σὰ ψεύτικες ἐρχόταν ὡς κάτω στ' αὐτιὰ τῶν ἀνθρώπων τὴν ἴδια στιγμή, οἱ διαταγὲς τῶν ὑπαξιωματικῶν τοῦ πύργου στὰ φορεῖα:

— Αἴρε.

Τὰ φορεῖα ἀνεβαίναν τρίζοντας καὶ μὲ ἀσύλληπτη γληγοράδα.

Κάθε τόσο κατέβαινε σὲ ἀπήχηση ὁ γδοῦπος τοῦ πύργου ποὺ πυροβολοῦσε. Κι' ἀμέσως μὲ τὴ βοὴ οἱ φωνὲς τῶν ἀνδρῶν τοῦ πύργου ποὺ ζητωκραυγάζανε φρενιασμένοι.

Σὰν ἀντανάκλαση ἢ ἀντιηλεκτρισμὸς οἱ ἀπάνω ζητωκραυγὲς κινούσανε τοὺς ἀνθρώπους κάτω, ἡ δυνατὴ βοή τους γεμίζε τὰ ἀτσαλένια τοιχώματα, κι' αὐτὰ ἀπαντούσανε μ' ἕνα βαρὺ μουγκητό, σὰ μουγκητὸ σπηλαίου, ποὺ ἀνέβαινε πάλι καὶ πλημμύριζε τὸν πύργο, ἀπ' ὅπου εἶχε κατεβεῖ.

Σὲ μιὰ στιγμή, κάτω στὶς πυριτιδαποθῆκες, γίνηκε ἀπότομο καὶ πυχτὸ σκοτάδι. Ὅλα τὰ ἠλεκτρικὰ φῶτα σβύσανε καὶ κανένας δὲν ἤξερε τί νὰ σκεφτῇ. Ἕνα συναίσθημα σὲ φρίκη καὶ ρίγος τοὺς πέρασε ὁλόκορμους, γιατὶ νομίσανε πὼς τὸ πλοῖο εἶχε ἀρχίσει νὰ βυθίζεται. Καὶ βαθειά, σὲ κεῖνο τὸ χάος, πολὺ πιὸ χαμηλὰ ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας τῆς ὑγρῆς καὶ ὑπουλη, εἴδανε τὸν ἑαυτό τους χαμένο, ἀποξενωμένο ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

— Φῶωωως! Βγῆκε μιὰ βοὴ ἀπὸ τὸ στῆθός τους. Φῶωως!

— Βλήματα! Βλήματα! φωνάζανε πάνω ἀπὸ τὸν κύργο μὲ τὸ φωναγωγό.

Οἱ πυριτιδαποθῆκες στέλνανε τὰ βλήματα πάνω, ἔτσι στὰ σκοτεινά.

Μέσα στὸ καταχθόνιο σκοτάδι κάποτε κάποτε σκάζανε κόκκινες λάμψες ἀπὸ τὰ κανόντα τῶν πύργων, καὶ φωτίζανε πιὸ μαύρους καὶ πιὸ κολασμένους τοὺς ἀγωνιζομένους κεῖ κάτω. Μοιάζανε σὰν ἀστραπὲς ποὺ τινάζονται ἢ σὰν κομμάτια φλόγες πυρκαϊᾶς. Καὶ μαζὶ μὲ τὶς κόκκινες λάμψες, σὲ κάθε πυροβολισμό, ἐρχόταν ἕνα σεισμικὸ τράνταγμα, κι' ἕνα σύνεφο καπνὸς ξυνὸς ρέθιζε τὴ μύτη.

Ψηλὰ ἀπὸ τοὺς πύργους κατεβάσανε λίγα φανάρια καὶ οἱ πυριτιδαποθῆκες φωτιστήκανε ἀπὸ τὸ ἀδύνατο καὶ θαμπὸ κεῖνο φῶς. Κάποια μεγάλη χαρὰ καὶ κάποια ἀλλοιώτικη αὐτοπεποίθηση συνεπῆρε ὅλους κεῖ κάτω, μπροστὰ στὸ λίγο κοκκινωπὸ φῶς τῶν φαναρίων, γιατὶ τοὺς φάνηκε ὅτι ξαναγυρίζανε πάλι στὴ ζωὴ καὶ στὸν κόσμο.

Σὲ λίγα λεπτὰ—τρία ἢ τέσσερα—ἀνάψανε πάλι τὰ ἠλεκτρικὰ φῶτα, καὶ τὰ δ ι α ν ο μ ε ῖ α γεμίσανε πλούσιο κι' ἄσπρο φῶς.

. . . . . .

Κ. ΦΑΛΤΑΙΤΣ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ Ο. LEROY]

Γ'. (Συνέχεια)

— Μπορεῖ νὰ εἶναι κι' αὐτό . . .φιθύρισε ὁ κύριος Κάσσανδρος.

— Ναί, μ' ἂν εἶναι αὐτό, ἐξακολούθησε ὁ Ἀρλεκῖνος. συλλογίζομαι πὼς ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ξανάλθουν, νὰ διορθώσουν τὸ λάθος τους. Καὶ ξέρετε; στὴ βαλίζα μας ἐμεῖς ἔχουμε διαμάντια μεγάλης ἀξίας. Δὲν μποροῦμε νὰ τἀφίσουμε στὴ διάθεση τῶν ἀξιοτίμων κυρίων λωποδυτῶν!

— Τ ρ α σ ύ τ α τ ο ι! φώναξε πάλι ὁ Ραντί-Γκρὶ ποὺ τοῦ ἄρεσε, φαίνεται, αὐτὴ ἡ λέξη. Ὁ φίλος μου ἔκεις ντίκιο. Ναί, ναί, ντὲν μποροῦμε κιὰ μείνουμε σπίτι ντικό σας.

Ὁ κ. Κάσσανδρος κατατρόμαξε.

— Πῶς; πῶς; ἀληθινὰ σκέπτεσθε, ἐκλαμπρότατοί μου, νὰ μοῦ φύγετε γιὰ τέτοια μικροδουλειά; Ἄδικο, πολὺ ἄδικο! Ἐγὼ ὁ καϊμένος κάνω τὰ πάντα γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω.

— Τὸ βλέπουμε, κύριε Κάσσανδρε, κι' ἀπὸ σᾶς δὲν ἔχουμε κανένα παράπονο. Οἱ κλέφτες ὅμως εἶναι κλέφτες... Ὅπως δήποτε, μοῦ φαίνεται, ὑπάρχει τρόπος νὰ οἰκονομηθῇ τὸ πρᾶγμα. Φθάνει νὰ θέλετε...

—Ὅ,τι θέλετε, ἐκλαμπρότατοι! ὅ,τι θέλετε. Προστάξτε καὶ ἀκούω.

— Ἰδοὺ τί σκέφθηκα, κύριε Κάσσανδρε: Νὰ ἐμπιστευθοῦμε σὲ σᾶς τὴ φύλαξη τοῦ θησαυροῦ μας. Θἔχετε βέβαια κανένα μέρος κρυφό, ἢ κανένα χρηματοκιβώτιο πολὺ στερεό, γιὰ νὰ βάλετε μέσα τὰ πολύτιμά μας. Ἂν δέχεσθε λοιπὸν νὰ μᾶς τὰ φυλάξετε, γιὰ νὰ ἡσυχάσουμε ἀπ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, δεχόμαστε καὶ μεῖς νὰ μείνουμε στὸ σπίτι σας.

— Ἀλλοίμονο, ἐκλαμπρότατοι! ἀποκρίθηκε ὁ γέρο-φιλάργυρος· δὲν εἶμαι δυστυχῶς ἀρκετὰ πλούσιος, γιὰ νὰ ἔχω καὶ χρηματοκιβώτιο. Σὲ τί θὰ μοῦ ἐχρησίμευε; Ἐμπιστευθῆτε μου ὅμως τὰ διαμάντια σας. Σᾶς ὑπόσχομαι νὰ τὰ κρύψω σὲ μέρος πολὺ σίγουρο. Ἀδύνατο νὰ τὸ βρῇ ποτὲ κλέφτης!

— Ναί, μὰ πρέπει νὰ τὸ ἰδοῦμε καὶ μεῖς, γιὰ νὰ κρίνουμε ἂν εἶναι ὅπως τὸ λέτε, ἐπρότεινε ὁ Ἀρλεκῖνος.

— Βέβαια! νὰ τὸ ἐντοῦμε! ἐπιδοκίμασε κι' ὁ Ραντί-Γκρί.

Ἄ, μ' αὐτὸ δὲν γίνουνταν! Δείχνει ποτὲ ἕνας φιλάργυρος τὸ μέρος ὅπου κρύβει τὰ χρήματά του;

— Σᾶς παρακαλῶ, ἐκλαμπρότατοι, ἀποκρίθηκε ὁ Κάσσανδρος, μὴν ἐπιμείνετε· αὐτό. Ἐμπιστευθῆτε σὲ μένα κι' ἀφίστε με νὰ κάμω ὅπως ξέρω. Κρυφὸ ποὺ τὸ ξέρουν τρεῖς, δὲν εἶναι πιὰ κρυφό. Ὅταν θέλετε νὰ πάρετε τίποτ' ἀπὸ τὸ θησαυρό σας, θὰ μοῦ τὸ λέτε κι' ἐγὼ θὰ πηγαίνω μόνος μου νὰ σᾶς φέρνω ὅ,τι χρειάζεσθε. Ἄλλως τε θὰ σᾶς δώσω τακτικὴ ἀπόδειξη γι' αὐτὴ τὴν κατάθεση.

— Πολὺ καλά, κύριε Κάσσανδρε, σύμφωνοι! εἶπε ὁ Ἀρλεκῖνος. Μᾶς κάνετε τώρα τὴν τιμὴ νὰ ἔλθετε στὴν κάμαρά μας νὰ κανονίσουμε αὐτὴ τὴν ὑπόθεση; Ἂν θέλετε, πάρτε μαζί σας καὶ τὴν χαριτωμένη αὐτὴ δεσποινίδα. Θὰ μᾶς κάμῃ μεγάλη εὐχαρίστηση.

— Ἡ Κολομπίνα δὲν χρειάζεται, ἀποκρίθηκε ὁ Κάσσανδρος. Δὲν ἔχει καμμιὰ περιέργεια νὰ ἰδῇ τὰ διαμάντια κι' ἔπειτα αὐτὴ τὴν ὥρα ἡ θέση της εἶναι στὴν κουζίνα.

Πήγαινε, Κολομπίνα! Στὶς σοβαρὲς ὑποθέσεις τῶν ἀνδρῶν δὲν πρέπει ν' ἀνακατεύωνται γυναῖκες. Ἐμπρός!

Ἡ Κολομπίνα κατέβηκε στὸ μαγερειό. Ὁ κατέρας της ἀκολούθησε τοὺς νοικάρηδες στὴν κάμαρά τους.

Ἐκεῖ ὁ Ραντί-Γκρὶ πῆρε ἀπὸ μιὰν ἄκρη τὴ βαλίτζα του, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα σακκουλάκι καὶ τὸ ἄδειασε ἀπάνω στὸ τραπέζι.

Τὰ περίφημα διαμάντια παρουσιάσθηκαν στὰ θαμπωμένα μάτια τοῦ Κασσάνδρου, ποὺλίγο ἔλειψε νὰ γονατίσῃ μπροστά τους καὶ νὰ σταυροκοπηθῇ, ὁ παραδόπιστος!

«—Ἰδέστε πῶς λάμπουν!» (Σελ. 245, στ. 6')

— Ἰδέστε πῶς λάμπουν! ἐφώναξε μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμὸ ὁ Ἀρλεκῖνος· τί σκέπθες πετοῦν ἀπ' ὅλες τους τὶς κόψες!.., Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνα ποὺ νὰ μὴν εἶναι ἀνώτερο, στὴ λάμψη καὶ στὴ διαύγεια, ἀπὸ τὰ ὡραιότερα διαμάντια τοῦ κόσμου!

Ὁ Κάσσανδρος ἐθαύμαζε χωρὶς καμμιὰ ἐπιφύλαξη ἢ ὑποψία καὶ προσπαθοῦσε νὰ λογαριάσῃ τί ἀξία ἀντιπροσώπευαν τὰ πολύτιμα ἐκεῖνα πετράδια. Ἂν ἦταν λιγάκι πιὸ ἔμπειρος, θὰ ἔβλεπε ἀμέσως πὼς δὲν ἦταν παρὰ κοινότατα κρύσταλλα, ἰγυαλιὰ δουλεμένα σὲ τρόπο ὥστε νὰ λαμποκοποῦν σὰ διαμάντια. Ἀλλὰ δὲν εἶχε ἰδῇ ποτέ του τόσο τέλεια ψεύτικα καὶ τὰ πῆρε γι' ἀληθινά. Ἔπειτα ἦταν κι' ἡ προκατάληψη. Ἀροῦ τὸν Ἀρλεκῖνο καὶ τὸν Ραντί-Γκρὶ τοὺς θεωροῦσε ἀληθινοὺς πρίγκηπες καὶ μαρκησίους, δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ φαντασθῇ πὼς εἶχαν, ἀντὶς διαμάντια, γυαλιά...

Τὰ γυαλιὰ αὐτὰ μπῆκαν πάλι στὸ σακκουλάκι κι' ὁ Κάσσανδρος τὰ πῆρε μ' εὐλάβεια νὰ τὰ φυλάξῃ, βέβαιος πὼς κρατοῦσε στὰ χέρια του μιὰ κολοσσαία περιουσία κι' ὑπερήφανος γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ τοῦ ἔδειχναν οἱ εὐγενεῖς του νοικάρηδες.

Ὀπίσω του, μόλις βγῆκε, οἱ κατεργαραῖοι αὐτοὶ ἄρχισαν νὰ χοροπηδοῦν ἀπὸ τὴ χαρά τους σὰν ἀγριάνθρωποι.

—Τὴν ἔπαθε ὁ γέρο-τσιγκούνης! ἔλεγε ὁ Ἀρλεκῖνος, κάνοντας τοῦμπες. Γελασμένος καθὼς εἶναι, δὲν ὑπάρχει πιὰ φόβος νὰ μᾶς ὑποπτευθῇ.

—Ποέπει τώρα μάτης ποὺ κρύβει τησαυρό του! ἀπαντοῦσε ὁ Ἀράπης, πηδῶντας ὡς τὸ ταβάνι.

—Ἔννοια σου καὶ θὰ τὸ μάθουμε! Μεθόκτω μέρες ἐγὼ θὰ ξέρω τὸ μυστικό του καὶ θὰ τοῦ σουφρώσουμε τὸ κομπόδεμα ὡς που νὰ πῆς κίμινο!

— Κίμινο! κίμινο! φώναξε ὁ Ραντί-Γκρί, ποὺ τοῦ ἄρεσε ἡ λέξη, ἂν καὶ χωρὶς νὰ τὴν καταλαβαίνῃ.

Κι' ἄξαφνα τοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα.

— Ξέρεις, εἶπε, τί τὰ κάμῃ ἐγκώ; Γκυρέψει κόρη του γυναῖκα.

Τέλεις ντὲ τέλεις, Κάσσαντρος ντεῖξει τότες ἐμένα κρυφῶνα του. Ἔ; εἶντες τί κατέργκαρος εἶναι μένα;

Ὁ Ἀρλεκῖνος ἐνθουσιάσθηκε.

— Λαμπρά! ἔξοχα! ἐφώναξε. Μπράβο, φίλτατε Ραντί-Γκρί!... Τί ἰδέα, τί ἰδέα!... Ναί, ναί, θὰ τοῦ γυρέψῃς τὴν κόρη του εἰς γάμο. Ποτὲ δὲν θὰ τὴν ἀρνηθῇ 'ς ἕνα πρίγκηπα, ἔστω καὶ μαῦρο. Θὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴ χαρά του ὁ γέρος καὶ θὰ τὸν κάνουμε ὅπως θέλουμε. Ἄ! τί γέλια, ποὺ ἔχουν νὰ γίνουν, τί γέλια!...

Κι' ἐξακολούθησαν νὰ κάνουν τὰ σχέδιά τους: Θἔβαζαν στὸ χέρι ὁλάκαιρη τὴν περιουσία τοῦ Κασσάνδρου καί, πρὶν τοὺς μυρισθῇ κανένας, θὰ τῶτσκαζαν γιὰ τὴν Ἀμερική. Ἂς τοὺς ἔπιαναν τότε!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

"ΜΙΚΡΕΣ ΠΡΟΖΕΣ,,

Στὴν ἀγαπητή μου Ζανέττα

Μιὰ μέρα μοῦθωσαν τὴ Μάρθα, μιὰ μικρὴ κοπέλλα τριῶν χρονῶν, νὰ κάμουμε περίπατο... Ἦταν μιὰ φλογισμένη δύση... Ἐπεχείρησα νὰ τὴν κάμω γ' ἄνεβῇ ἕνα ἀρκετὰ ψηλὸ πυκνοφυτευμένο λόφο... Δὲν ἤταν καὶ μικρὸ πρᾶμα. Τριῶν χρονῶν!.. Δὲν εἶχαμε φτάσει οὔτε στὴ μέση τῆς πλαγιᾶς κι' εἶχε πιὰ κουραστῆ, ἄρχισε νὰ σκουντάφτῃ, νὰ ζητάῃ νὰ γυρίσουμε, γίνονταν τέλος ἀνυπόφορη.... Μεταχειρίστηκα ὅλη μου τὴν τέχνη γιὰ νὰ τὴν πείσω.... Μάταια!....

Σάφνου ἕνας κοῦκος ἄρχισε νὰ ψάλλῃ στὴν κορφή... Ἀμέσως τὸ πρόσωπο τῆς Μάρθας ἀστραψε: «Γιὰ ἄκουστε τὸν κοῦκο, ἄκου!... Κι' ἐγὼ εἶπα: «Ὁ κοῦκος εἶν' ἐκεῖ, ἐκεῖ ψηλά!» Τώρα ἀρχίζει νὰ χτυπάῃ ἀνυπόμονα τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια. Τὸ μικρό της χέρι ἀρπάζει τὸ δικό μου νὰ μὲ σύρῃ στὴν κορφὴ καὶ κάθε πού ὁ κοῦκος τραγουδοῦσε, τὸ πρόσωπό της ἔλαμπε: «Νὰ δοῦμε τὸν κοῦκο, τὸν καθμένο». Κι' ἐγὼ ἀπαντοῦσα σάν ἀχός: Ναί, ναί, θὰ τὸν δοῦμε τὸν καθμένον!..»

Μὰ ἐμένα τὰ δάκρυα μοῦχαν πλημμυρίσει τὰ μάτια βλέποντας τὴν πάγαγνη αὐτὴ μορφή, σηκωμένη πρὸς ἐμὲ νὰ φεγγοβολάῃ ἀπὸ μιὰ πίστη, παλιὰ σάν τὸν κόσμον ὅλον... Μοῦ φάνηκε πὼς πῆρα τὴ φωνὴ μᾶς μοῖρας ἄγριας γιὰ νὰ τῆς πῶ ἀκόμα: «Ναί, ναί, ἐκεῖ ψηλὰ τὸν κοῦκο τὸν καθμένο! Ἄλλοι δὲν ἔφτασαν ὡς τὴ κορφή, γιατὶ τοὺς ἔλειψε ἡ καρδιά!.. Ἄλλοι γιατὶ ἤταν χίμαιρα....» Κι' ἔτσι, πότε σιγά, πότε γοργὰ ἡ Μάρθα σύρθηκε ὡς ἐκεῖ ψηλά....—Τοὐλάχιστο ἡ Μάρθα φτάνοντας τὸν εἶδε τὸν μικρὸ τὸν κοῦκο;... — Μήτως τὸν βλέπει κανεὶς ποτέ; Πάντα μᾶς φεύγει καὶ θὰ μᾶς φεύγει μακρυά... — Τώρα ἀκουγόντανε χαμηλά, χαμηλὰ στὰ δένδρα μέσα...

Σεπφόρα Ἀλάη

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑΚΗ

Θὰ θυμᾶστε βέβαια τὸ πρῶτο πάθημα τοῦ Κωστάκη, τοῦ στρατηγοῦ. Ἀκοῦστε τώρα κι' ἕνα ἄλλο:

Τὴν ἄλλη μέρα, τὰ παιδιὰ συναντήκανε γιὰ νὰ ἐκλέξουνε νέο στρατηγό. Ἀλλὰ μὲ τί τρόπο; «Ἐδῶ ἤταν δύ' ἡ δυσκολία. Καθένας ἤθελε νὰ γείνῃ αὐτός. Γρήγορ' ἄναψε τὸ κακό:

— Ὄχι· φεύγουμε τότε 'μεῖς!

— Νὰ διπλυθοῦμε!

— Μὰ θὰ βρεθῇ τρόπος...

— Ποιός;

— Νά, ὁ πιὸ γενναῖος ἀς γείνῃ!

— Ναί, ναί!

Ὁ Κωστάκης, ποὺ τοὺς κρυφοκοίταζε ἀπὸ τὸ παράθυρο (γιατὶ ἡ σύναξη γίνονταν στὸ μικρὸ πλάτωμα μπρὸς στὸ σπίτι του), σᾶν κάτι νὰ κατάλαβε. Μὴν τὸν ἤθελαν;... Ὦς ποὺ νὰ πῇς ἕνα, ἤταν κοντά τους.

— Δὲ σὲ θέλουμε· ὄχι!

— Ἔχει δικαίωμα νὰ μείνῃ ἁπλοῦς στρατιώτης! φώναξ' ὁ πιὸ φρόνιμος.

Ὁ Κωστάκης, θέλοντας καὶ μή, ἔμεινε.

— Ποιὸς εἶν' ὁ στρατηγός; ρώτησε.

— Κανεὶς τώρα θὰ πᾶμ' ἐκδρομὴ κι' ἐκεῖ θὰ γείνουν οἱ ἀγῶνες.

. . . . . .

Σὲ λίγο ἔφτασαν, στὸν τόπο ποὺκαναν τὰ γυμνάσια· Καὶ κεῖνος ποὖχε πάνει τὴν πρόταση, δὲν ἄργησε νὰ βρῇ τρόπο.

— Νά, παιδιά, ἕνα χαντάκι νερό φώναξε. Ὁποιος τὸ πηδήσει αὐτὸς θὰ γείνῃ...»

Ὁ Κωστάκης δὲν περίμενε περισσότερο. Γεμάτος χαρὰ παίρνει φόρα, ὁρμάει νὰ τὸ πηδήσῃ... καὶ πλάφ! πέφτει μέσα φαρδὺς πλατύς!...

Σατανᾶς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Γιῶργος στὸν ξάδελφό του Νῖκο:

—Σὲ νικῶ, γιατὶ εἶμαι δώδεκα χρονῶν, ἐνῷ ἐσὺ εἶσαι μόνο δέκα.

—Δὲν πειράζει, ἀπαντᾷ ὁ Νῖκος θὰ κάμω δυὸ χρόνια ὑπομονὴ ὡς νὰ σὲ φτάσω, καὶ τότε βλέπεις!..

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Σμυρναίκοῦ Ἀστέρος

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ὁ συνοδεύων τὴν λύσιν μὲ 10 λεπτὰ θὰ λάβῃ ἀπλῶς μέρος εἰς τὴν Κληρωσιν. Ἐὰν θέλῃ νὰ δημοσιεύθῃ καὶ τὸ ὄνομά του εἰς τοὺς Λύτας, πρέπει νὰ ἀποκαλέσῃ λεπτὰ 25 εἰς γραμματόσημο ν.

α'.) **Παίγνιον**

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Σμυρνιωτάκι

ΚΟ		ΚΑΣ		ΚΟ
ΖΕΙ	ΤΙ	ΔΕΝ	ΜΑ	ΒΓΑ
ΡΑ.		ΚΟΥ		ΡΑ

Παροιμία ἐκ πέντε λέξεων.

β'.) **Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος**

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γιώτα

—Μάρκο! στάσου λοιπὸν γύρισε κι' ὁ φίλος μας.

—Ποιὸς θάρθῃ;

—Αὐτὸς ποὺ σοῦ εἶπα.

Λύσεις τοῦ 28ου φύλλου

α'.) Μηλέα, γ'.) FABLE
κερασέα, συκῆ. GREVE
ἀπιδέα. — β'.) CRAIE
Βάβαρος, Βαρβάρα. FILLE
SONGE

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Περνοῦν οἱ ἐφοδιαζόμενοι μὲ τόμους τῆς

«ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 177ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προτιθέντος τὴν 1ην Σεπτεμβρίου 1918 πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς «Διαπλάσεως» Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου 1918 δημοσιευθεισῶν 93 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων

Οἱ ἀκολουθοῦντες ἕκαστον ὄνομα τρεῖς ἀριθμοὶ σημαίνουν: ὁ *πρῶτος* τὰς εὑρεθείσας ὀρθὰς Λύσεις, ὁ *δεύτερος* τὰ ἀπονεμηθέντα Ἔδοσμα Λύσεων, ὁ *τρίτος* τὰ Ἔδοσμα Ἐπιμονῆς, συμφώνως τῷ Ὁδηγῷ τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ', § 11.

Οἱ *Ἰσότιμοι* ὅλων τῶν τάξεων ἔχουν τὸ δικαίωμα οἱ μὲν τοῦ Α'. Βραβείου νὰ δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα των ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 10 δι' ἔξοδα τοῦ κλισσὲ καὶ νὰ γράψουν (ἐντὸς τριμήνου τὸ πολὺ ἀπὸ σήμερον, δηλαδὴ μέχρι τῆς 29 Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ., διότι κατόπιν παραγράφεται τὸ δικαίωμα τοῦτο) ἀντὶ δρ. 7 μόνον καὶ τῇ προσθήκῃ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν, ἕνα, οἱονδήποτε θέλουν, τόμον «Διαπλάσεως» *προηγουμένων ἐτῶν*, ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 10. Οἱ δὲ τοῦ Β' Βραβείου νὰ γράψουν ὅμοιον τόμον ἀντὶ δρ. 8 καὶ οἱ τοῦ Γ' ἀντὶ δρ. 9. ("Ἴδε καὶ Ὁδηγὸν Συνδρ. Κεφ. Δ', § 9, Σημειώσεις).

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (*16 ἐτῶν καὶ ἄνω*)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἄρης*, 91,10,7. —(*Ἰσότιμοι*: Ἑλληνικὸς Θεραπευτής, 85,9,7. Κ. Δ. Ἐλευθερουδάκης, 78, 8, 7. Φρέντος, 90,9,7. Δάφνη, 84, 9, 7. Τραγουδὶ τῆς Λευτεριᾶς, 93, 10, 7. Σβέντζος, 90, 9, 7. Ναυτόπας, 90, 9, 7. Βερβένα, 88, 9, 7. Ἑλληνικὸ Κανόνι, 87, 9, 7. Υἱὸς τῆς Διαπλάσεως, 77, 8, 7. Ναυτόπας τῆς Νίκης, 92, 10, 7. Νικητὴς τῆς Ἀξιου, 91, 10, 7. Μεγάλη Ἑλλάς, 82,9,7. Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, 91, 10, 7. Ἰασ. Σβορῶνος, 90,9,7. Διαπλασιακὴ Τέρψις, 76, 8, 7. Τιάρκος, 77, 8, 6. Ὀνειρεμένη Πατρίδα, 86,9,7. Ξένος Νεανίας, 86, 9, 7.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἥρως τῆς Γραβιᾶς*, 73, 8, 7. — *Νικητήριος Δάφνη*, 70, 7, 7.—(*Ἰσότιμοι*: Δέων τῆς Χαιρωνείας, 74, 8, 7. Ρεμβώδης Σιάττισα, 73, 8,7. Ἀνοικτὸ καρδιὸ, 69, 7, 7. Σουλιώτισσα, 67, 7, 7. Ἑλληνικὴ Καρδιά, 65, 7, 5. Θλιμμένη Ψυχή, 69, 7, 6.)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Βαοβαρομάχος Ἐλιάς*, 57, 6, 4. *Λευτεριὰ στοὺς Σκλάβους*, 57, 6, 6. *Πυθαγόρας ὁ Σάμιος*, 62, 7, 6.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Δοξασμένο Εἰκοσιένα, 41, 5, 5. Τρελλὴ Ναυτοπούλα, 53, 6, 5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Κούλα Α. Ἀλεξάνδρου, 13, 2, 3. Φασκαμιλιᾶς, 26, 3, 3.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (*12 ἕως 15 ἐτῶν*)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Δικέφαλος Ἀετός*, 90,9,7.—(*Ἰσότιμοι*: Ἀστὴρ τῆς Δόξης, 77, 8, 6. Ὡραῖο Θαλασσοπούλι, 70, 7, 7. Ἰω. Κ. Γαλανόπουλος, 70, 7, 7. Τραυματίας τοῦ Μπίζανίου, 69, 7, 7. Φτωχὸ Χαμομηλάκι, 75, 8, 6. Ἐοῦρῃ Ψαροπούλα, 73, 8, 7. Πανελλήνιος Πόδος, 71, 8, 7. Φτερωτὴ Βαρκούλα, 87, 9, 7. Λαρισσαῖκὸ Διαβολάκι, 81, 9, 7. Ἀνδρεῖο Ἑλληνόπουλο, 87, 9, 7. Ἑλληνικὴ Ἀκμή, 87, 9, 7. Τσαχπίνα, 93, 10, 7. Ποιμενικὴ Φλογέρα, 80, 8, 7. Κόρη τοῦ Βουνοῦ, 85, 9, 7. Προσκοπάκι τοῦ Εὐξείνου, 87, 9, 7. Μακεδὼν Προσκοπος, 81, 9, 7. Θέρμιος Ἀπόλλων, 88, 9, 7. Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο, 74, 8, 7. Στρατηγὸς Ντέβετ, 82, 9, 7. Ἐλπὶς τῶν Σκλάβων, 80, 8, 7. Ζαροπουλιά, 73, 8, 7. Ὀνειρον τῆς Ἑλλάδος, 71, 8, 6. Νικητὴς τοῦ Μάρνη, 72, 8, 6. Βαμὸς τῆς Ἐλευθερίας, 90, 9, 7. Κυανόλευκο Λάβαρο. 93, 10, 7. Ἀλύτρωτος, 70, 7, 6. Νέστος, 85, 9, 7. Ἀπόγονος τοῦ 21, 68, 7, 6. Ἔνδοξος Νίκη, 78, 8, 6. Διαβολάκι τῆς Γειτονιᾶς, 87, 9, 7. Ἀγαπέλλουσα Σελήνη, 77, 8, 7. Σημαία τῆς Ἑνώσεως, 83, 9, 7. Τρελλὴ Νεότης, 80, 8, 6. Αἰολεύς, 84, 9, 7. Ἀστὴρ τοῦ Βέγα, 81, 9, 7. Ξεπεσμένος Λόρδος, 92,10, 7. Πτερωτὴ Νίκη, 86, 9, 7. Ἑνιαία Ἑλλάς, 80, 8, 6. Ψωφιδεύς, 80, 8, 7. Ξανθὸς Ἱππότης, 88, 9, 7. Εὐῶδες Ἄνθος, 78, 8, 6. Ἀτρόμητος Ἀμαζὼν. 72, 8, 7. Ἀστὴρ τῆς Νίκης, 91, 10, 7. Ἀπτερος Νίκη, 76, 8, 7. Ζιγέττα, 77, 8, 6. Ἀνεμώνη τοῦ Ἀγροῦ, 77, 8, 7. Διεθνὲς Δίκαιον, 86, 9, 7. Γαλανὴ Σταυροφόρα, 86, 9, 7.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Αἴθριος Οὐρανός*, 64, 7, 7.—*Λιλίκα*, 61, 7, 7. —(*Ἰσότιμοι*: Μαντεῖον τοῦ Τροφωνείου, 63, 7,7. Ἰούλιος Καῖσαρ, 59, 6, 6. Τελευταῖος Παλαιολόγος, 64, 7, 5. Σημεῖα τοῦ Βυζαντίου, 60, 6, 6. Ἀλαλάζον Κύμβαλον, 63, 7, 7. Πατριωτικὴ Ἕνωσις, 61, 7, 6. Συνέδριον τῶν Βερσαλλιῶν, 56, 6, 6. Μικρὸς Ἐφευρέτης, 60, 6, 4. Μεσσηνιακὴ Ἀκτή, 56, 6, 4. Νικητήριον Σάλπισμα, 57, 6. 6.)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κῦμα τοῦ Αἰγαίου*, 54, 6, 7.—*Ἔνδοξος Σημαιοφόρος*, 49, 5, 4.—*Ἥρως τοῦ Ραβινέ*, 53, 6, 5. —(*Ἰσότιμοι*: Σπ. Χ. Δενδρινός, 52, 6, 5. Δημοσθ. Σ. Κόκκινος, 47, 5 6. Νικηφόρον Εἶφος, 47, 5, 4.)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἀήττητος Ἕλλην, 34, 4, 4. Λατρευτὴ Κυανόλευκος, 40, 4, 4. Ἀήττητος Ἀεροπόρος, 34, 4, 3. Παπουσσωμένος Γάτος, 44, 5, 4. Ἠρώδης ὁ Ἀττικός, 33, 4, 4. Μελαχροινὴ Κρητικοπούλα, 45, 5, 5. Χρυσόμαλλον Δέρας, 39, 4, 6. Φαληρικὴ Αὔρα, 33, 4, 5. Σημαία τῆς Ἑπταλόφου, 35, 4, 4. Ὀνειροπόλος Καλαμῶν, 42, 5, 5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Ναυτάκι τῆς Καστέλλας*, 11, 2, 3. Ἀετιδεύς, 10, 1, 1. Ἀεροναύτης, 9, 1, 1. Προμηθεὺς Δεσμώτης, 28, 3, 3. Ἥρως τῶν Δολιανῶν, 6, 1.1. Ἀτρόμητος Ἕλληνις, 5, 1, 1. Θρακικὸν Ἰδεῶδες, 30, 3, 5. Ἑλληνικὸς Πόδος, 15, 2, 1. Νεαρὸς Ντέτεκτιβ, 24, 3, 3. Θεοδώρα Γ. Μιχαήλ. 10, 1, 1.

Εὐστρατία Δ. Παντελή, 20, 2, 2, Θ. Χ. Περίχαρος, 7, 1, 3. Κολοφῶν τῆς Δόξης, 27, 3, 2, Ἑλλὰς τοῦ Μέλλοντος, 27, 3, 2. Χρυσοῦς Αἰών, 4, 1, 1.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (*11 ἐτῶν καὶ κάτω*)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἔνδοξος Τραπεζοῦς*, 68, 7, 5.—(*Ἰσότιμοι*: Ἰδεῶδες κῶν Ἑλλήνων, 64, 7, 5. Μεγαλοϊδιάτης Ἕλλην, 68, 7, 7. Παιδὶ τοῦ Μέλλοντος, 87, 9, 7. Καβουρομάγνα, 65, 7, 7. Ἐθνικὸς Ὕμνος, 86, 9, 7. Δούκισσα τῶν Σαλώνων, 86, 9, 7. Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα, 92, 10, 7. Ἀνίκητος Ἕλλην, 77, 8, 7. Ἀτρόμητος Σημαιοφόρος, 64, 7, 7.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Βιολέττα*, 45, 5, 6.—*Τιμημένο Τουφέκι*, 39, 4, 7.—(*Ἰσότιμοι*: Ἀπριλιάτικο Τριαντάφυλλο, 38, 4, 5.)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀτρόμητος Πολεμιστής*, 36, 4, 5. *Δοξασμένος Στρατηλάτης*, 31, 4, 3.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ν. Ι. Καταμάδος, 22, 3, 3. Ἥλιος τῆς Ἐλευθερίας, 21, 3, 2. Δίγενής Ἀκρίτας, 19, 2, 2.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Γαλαξίας, 9, 1, 1 Δημ. Δραστούμης, 2, 1, 1. Λουλούκα Σ. Κουβαρᾶ, 14, 2, 2. Φωνὴ τῆς Πατρίδος 1, 1, 1, Πράσινος Κάμπος, 10, 1, 1. Χαρὰ τῆς Ζωῆς, 16, 2, 1.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, τὴν 23 Ἰουνίου 1919.

Στερεότυπον: *Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ εὐκολα βρίσκει καθένας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν «Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ», ἄμα τὸν διαβάσῃ προσεκτικά.*

ΔΕΝ εἶχα σκοπὸ νὰπαντήσω πιὰ στὸν καλό μας «Νουμᾶ». Ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸν βγάλω ἀπὸ μιὰ ἀθώα πλάνη: Ἂν ἤξερε τί γράφει στὸ τελευταῖο του φύλλο, φαίνεται σὰ νὰ νομίζῃ — καὶ κάνει νὰ τὸ νομίζουν οἱ ἀναγνῶστες του, — πὼς τὴν «Ἀλληλογραφία τῆς Διαπλάσεως» τὴν γράφει ὁ κ. Ξενόπουλος ὁ ἴδιος. Τὸν πληροφορῶ λοιπὸν πὼς τὴν Ἀλληλογραφία μου τὴν γράφω ἐγὼ μόνη, κι' ἐγὼ μόνη ἔχω τὴν εὐθύνη τ' αὐτοῦ. (Ὅταν λέγω ἐτοιμόνωῶ ἡ Διάπλασις, ποὺ μάντι προσωπεύει ὁ ἐκδότης· διευθυνής μου κ. Ν. Παπαδόπουλος·. — Ὁ καλὸς μας «Νουμᾶς» μὲ κατηγορεῖ τώρα, ὅτι ἀπὸ τὴ φράση τῆς « Νεοελληνικῆς Ἐπιθεωρήσεως » γιὰ τὴν κριτική του, «ἔφαγα τὴ μισὴ καὶ σᾶς ἤδωσα τὸ ὑπόλοιπο». Καθόλου! Δὲν ἀναδημοσίευσα ἐκείνη τὴ φράση, οὔτε ὁλόκληρη, οὔτε κομμένη· εἶπα ἁπλῶς καὶ παρακβατικῶς, ὅτι τὴν κριτικὴ τοῦ «Νουμᾶ» καὶ ξένοι ἀκόμα τὴν ὀνόμασαν ἄδικη (ψέμμα εἶναι;) καὶ παρέκεμψα στὴ σελίδα τῆς «Νεοελληνικῆς Ἐπιθεωρήσεως» γιὰ νὰ τὸ ἰδῇ ὁποιος θέλει.— Μὲ κατηγορεῖ ἀκόμα ὁ «Νουμᾶς» ὅτι ἀποσιώπησα μιὰ φράση κι' ἀπὸ τὸ ἄρθρο τοῦ κ. Καμπάνη, ἐκεῖ ποὺ λέει πως ὁ κ. Ξ. θάταν καλύτερος, ἂν ἡ ψιοπαίη δὲν τὸν ἀναγκαζε νὰ γράφῃ πολλά. Μὰ τὸ ἄρθρο τοῦ κ. Καμπάνη ἤταν ἀπὸ δυὸ σελίδες καὶ δὲν ἀναδημοσίευσα παρὰ λίγες γραμμὲς ποὺ χωροῦσαν. Ἔπειτα, ἤταν μιὰ γνώμη ποὺ δὲν τὴν παραδέχουμαι. Γιατὶ ἔχρω καλὰ πὼς προέρχεται ἀπὸ παρεξήγησι. Ἐπειδὴ ὁ κ. Ξενόπουλος εἶναι *γόνιμος* κι' ἐργατικὸς ὅσο λίγοι Ἕλληνες συγγραφεῖς, κι' ἔχει γράψει πραγματικῶς πολλά.— ὄχι ὅμως καὶ περισσότερα ἀπ' ὅσα ἔχουν γράψει ἄλλοι γόνιμοι κι' ἐργατικοὶ συγγραφεῖς ξένοι,— πολλοὶ ἐδῶ εἶπαν πὼς τὸ κάνει ἀναγκαζόμενος ἀπὸ τὴ βιοπάλη. Μὲ ἄλλους λόγους, πὼς ἂν ἤταν πλούσιος, θὰ ἔγραφε πολὺ λιγώτερα μυθιστορήματα, διηγήματα καὶ θεατρικὰ ἔργα· ἐνῷ εἶναι βέβαιο πὼς ἴσα-ἴσα ἂν ἤταν πλούσιος, θὰ εἶχε γράψει περισσότερα. Γιατὶ ἀκριβῶς ἡ βιοπάλη τοῦ ἀφαίρεσε ὥρες πολλές, ποὺ ἀλλοιώτικα θὰ τὶς ἀφιέρωνε ὅλες στὴν τέχνη του. Πῶς λοιπὸν ἤθελε ὁ «Νουμᾶς» ν' ἀναδημοσιεύσω ἐδῶ μιὰ γνώμη, ποὺ μόνο ἡ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετη εἶναι ἡ ἀληθινή;

Στὴν ἐφημερίδα «Νέα Ἑλλάς», ὁ τακτικὸς της χρονογράφος *Μακκαβαῖος* (ὁ γνωστότατος λογοτέχνης κ. Δ. Κόκκινος;) ἐδημοσίευσε γιὰ τὶς «Πετριὲς στὸν Ἥλιο», ἕνα πολὺ ὡραῖο χρονογράφημα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀναδημοσιεύω τὰ κυριώτερα: «.... Ἐκεῖνο ποὖ περισσότερον εἶναι ἄξιον προσοχῆς εἰς αὐτὰ τὰ διηγήματα, εἶναι ἡ ἠθογραφικὴ των ἀξία. Κι' ἀξίζει νὰ εἰπωμεν, ἡ ζωογραφική.» Ὁ κ. Ξενόπουλος ἔχει δώσει τελεῖες σελίδας διακωμωδητικῆς περιγραφῆς, εἰς τὰς ὁποίας θὰ διασωθῇ ὁ χαρακτὴρ τῆς ζωῆς, ἡ ὡμορφιὰ καὶ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τῆς Ζακύθου ἑνὸς αἰῶνος, ἀπαραλλακτα ὅπως εἰς τοὺς μικροὺς πίνακας τῶν ἐσωτερικῶν τοῦ Γκρὶζ καὶ τοῦ φλαμανδοῦ Νὲ Χόγκ ὁ χαρακτὴρ τῆς γραφικῆς ζωῆς τῆς ἐποχῆς των. Ἡ *Μαντελένα* ἔξαφνα, ἡ ὁποία δὲν στερεῖται διαματικοῦ ὑλικοῦ καὶ ὅπου ὁ συγγραφεὺς θέλει νὰ μᾶς δώσῃ ἕνα καταπληκτικὸν φαινόμενον ὡμορφιᾶς καὶ δυστυχίας πρὸ παιδικῶν ματιῶν, καταλήγει νὰ μὴν εἶναι παρὰ μία δυστυχισμένη, ὅπως ἕνα πτῶμα κόσμου, Ζακυνθινή. Εἶναι ὅμως μιὰ Ζακυνθινὴ ἀληθινή, μὲ ἔτυπον φυσιογνωμίαν, μέσα σ' ἕνα σπίτι Ζακυθινὸ πορεβαίτο, χαρακτηριστικόν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βλέπει κανεὶς τὰς ρυτίδας καὶ τὸν *πόνον*. Καὶ ἀπὸ τοιαῦτα πορτραῖτα, ποὺ θὰ μείνουν χάρις εἰς τὸ ἔργον τοῦ κ. Ξενοπούλου ὡς εἰς Μουσεῖον Τέχνης, εἶναι πλήρεις οἱ τόμοι τοῦ περισσότερον ἀναγνωσκομένου Ἕλληνος διηγηματογράφου».

Στὸ «Βῆμα», τὸ καλὸ περιοδικὸ τῶν νέων, ὁ κ. Γερ. Σκαταλᾶς, ὁ γνωστὸς ποιητής, γράφει γιὰ τὶς «Πετριὲς στὸν Ἥλιο», Μὲ πολὺ φρόνημα καὶ μετρημένα λόγια ἀπαντᾷ στὴν κριτικὴ τοῦ «Νουμᾶ», ποὺ δὲν τὸν βρίσκει καθόλου σύμφωνο, καὶ στὸ τέλος συμπεραίνει: «Ὁ Γρ. Ξενόπουλος καὶ νὰ γράψῃ ξέρει καὶ ὡραῖα νὰ πλέξῃ μιὰν ὑπόθεση, καὶ νὰ τὴν κινήσῃ μέσα στὸ ἑλληνικὸ περιβάλλον,—πρᾶγμα ποὺ λίγοι τὸ κατορθώνουν,— κι' οἱ τύποι του εἶναι ἄνθρωποι Ἕλληνες, ζωντανοὶ κι' ὄχι κατασκευάσματα».

Ὁ *Σπυρ. Κ. Τσιλιμιδός*, νέος μου φίλος, μοῦ ἐξομολογεῖται: Προτήτερα, ὄχι μόνο φίλος μου δὲν ἤταν, παρὰ κι' ἐχθρός μου. Τοῦ κάκου τοῦ Ἔλεγαν οἱ συμμαθηταί του. Ἐπιτέλου τὸν ἀνάγκασαν νὰ διαβάσῃ μερικοὺς μου τόμους. «Δὲν ξέρω τότε τί συνέβη μέσα μου,—λέγει,—Ἀποροῦσα κι' ἐγὼ πὼς ἔτσι ἄλλαξαν τὰ πράγματα. Ἀμέσως τὴν ἄλλη μέρα, μόλις πῆγα σχολειό, ἔτρεξα νὰ εὕρω κανένα Διαπλασάπουλο, νὰ μ' ἐγγράψῃ.» Γίνεται συνδρομητής, λαμβάνει τὰ φύλλα, ποὺ μὲ μεγάλη ἀγωνία τὰ περίμενε, ρίχνεται στὸ διάβασμα καὶ σὲ δυὸ μέρες διαβάζει καὶ τὰ εἰκοσιέξη! Ἐτελειώσε! Ὁ Σαῦλος ἔγεινε Παῦλος. Ὁπως γίνεται δὰ πάντα...

Μὲ χαρὰ κοὶ μὲ λύπη διάβασα τὸ γράμμα σου, *Ἐλπινίκη Τασπαλῆ*. Μὲ χαρὰ γιατὶ σὲ ξαναθέλεπα ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιό· μὲ λύπη γιατὶ μοῦ ἀνήγγειλες τὸ θάνατο μιᾶς πολυαγαπημένης μου φίλης. Τὴν καϊμένη μου τὴ *Μυρσίνη Ἀλεπουδέλη*! Τί δυστύχημα νὰ τὴ χάσουμε ἔτσι! Πίστεψε πὼς δὲν λυπήθηκα λιγώτερο ἀπὸ σένα, ποὺ τὴν εἶχες ἐξαδέλφη.

Ἡ *Μανιατοπούλα* ἤταν στὰς Ἀθήνας ἀλλὰ δὲν ἤλθε στὸ Γραφεῖο μου. Νερεπόταν — φαντοσθῆτε! Μὰ τώρα ποὺ γύρισε στὴν πατρίδα τῆς, τὸ συλλογιέται καὶ μετανοιώνει. «Ἀφότου μάλιστα—μοῦ γράφει,— διάβασα τὰ Σὰν Ἀπομνημονεύματα τοῦ *Πειραικηρίου*, ἔχω μιὰ ζήλεια!...» Τί νὰ τῆς κάνω; Ἄλλη φορὰ νὰ μὴ νερέπεται.

Διεβίβασα στὸν κ. Ξενόπουλο τὰ ὡραῖα καὶ ἐνθουσιώδη λόγια ποὺ μοῦ γράφουν γιὰ εἰς «Πετριὲς στὸν Ἥλιο» ἡ *Βενετσιάνικη Γονδολιέρα*, ἡ *Ἰδαιοπόντης* (ποὺ γράφει: «ἔβροιο βιβλίο δὲν ἀξίζει νὰ διαβασθῇ δυὸ φορές, δὲν ἀξίζει τίποτα' κι' ἐγὼ τὶς «Πετριὲς στὸν Ἥλιο» τὶς διάβασα τέσσερες». Τί ὡραῖο!) ὁ *Ἀσόγονος τοῦ 21*, ὁ *Κόμης Χί*, ὁ *Δαδωμένος Ποντικός*, ὁ *Ἠρώδης* ὁ *Ἀττικός*, ὁ *Μακεδὼν Πρόσκοπος* καὶ ὁ *Τεύθρας*. Θερμότατες εὐχαριστίες ἀπὸ τὸν συγγραφέα.

Ἰδραίας Ἐπιστολᾶς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Τασπεινὸν Ἴον*, *Ὑπερήφανος Ἑλληνίς*, *Φιλύρα*, *Κελαϊδίστρα*, *Γυθειωτάκι*, -(καλῶς νὰ ἔλθῃ!) *Ἀγκορᾶς*, *Φτωχὸ Χαμομηλάκι*, *Θρίαμβος τοῦ Δικαίου* καὶ *Τιμημένο Τουφέκι*.-Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

Ἔλεβα καὶ τὸ Καταστατικὸ τοῦ Διαπλασιακοῦ Συλλόγου «Εὐγενῆ; Ἀγών». Κι' εὐχαριστεῖ τὸν πρόεδρον *Φιλὲ τῆς Μάνας* καὶ τὰ μέλη διὰ τὴν τόσην ἀγάπην των.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Δὲν δέχομαι πλέον τίποτε. Οὔτε καθυστερημένα. Καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ μοῦ στέλλετε, ὡς που νὰ σᾶς εἰδοποιήσω, γιατὶ πηγαίνουν χαμένα. Ἔχετε καιρό, κάμετε ὑπομονή...

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος: — *Γιὰ τὰ δυὸ πρῶτα τὰ εἴπαμε. « Σημέρωμα» ἀρκετὰ καλοὶ στίχοι.* Ὁ Οὐράνιος Θόλος *ἔχει μέλλον*,—«*Τὸν ἔβγαλαν ψεύτη*». *Νόστιμο καὶ πρωτότυπο.*

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνωσθήσεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος, ὅρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνωσθέντα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Σεπτε

ταφρασμένο')*Μεσογειακήν* Ἀκτήν (τὸ φύλαξα, γιὰ νὰ σοῦ ἀπαντήσω, ἂν ἔχω τόπο, στὸ προσεχές· μὰ πάλι, πόσον θὰ ἔχω γιὰ τέτοια ζητήματα;...) *Ἕναν Ἀναγνώστη μου* καὶ *Κάποιον παλιόν συνδρομητή μου* (γιατὶ λὲν ὑπογράφετε; ἐπιτρέπεται ν' ἀπαντῶ σὲ ἀνώνυμα γράμματα;) *Ροδοπλεκμένην Βοσκοπούλαν* (στὴ Γαλλία τὸ σύστημα εἶναι διαφορετικὸ καὶ τἀντίστοιχα δὲν βρίσκονται εὔκολα· ὑπάρχουν π. χ. οἱ Ecoles primaires καὶ οἱ Ecoles primaires superieures, ποὺ ἔχουν τάξεις καὶ ἰδικοῦ μας Ἑλληνικοῦ Σχολείου· ἐπίσης καὶ τὰ Lycée—Λύκεια—, ἀρχίζουν ἀπὸ τάξεις Δημοτικοῦ καὶ τελειώνουν μὲ μαθήματα... Πανεπιστημίου!) *Ἀπόγονον τοῦ 21* (πολὺ καλά· μπορεῖ νὰ ἔλθῃς στὴ συνεδρίασι·) *Κωστῆν Γκόβ*, (καὶ ἡ δική σου κάτησις δεκτή·) *Τάγκς* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· αὐτὰ θὰ τὰ ποῦμε ὅταν ἔλθῃ καιρός·) *Λευτεριᾶς Χαμόγελο* (λάθος ἔγεινε· ἂς μᾶς τὸ γυρίσῃ πίσω·) *Κόκκινον Βράχον* («ὁμογάλακτοι ἀδελφοί» εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ βόζαξαν τὸ ἴδιο γάλα· εἴτε ἐπειδὴ εἶχαν τὴν ἴδια παραμάνα, εἴτε ἐπειδὴ ἡ μητέρα τοῦ ἑνὸς βύζαξε συγχρόνως, ὡς παραμάνα, καὶ τὸν ἄλλον· βλέπεις λοιπὸν ὅτι δὲν εἶναι καμμιὰ συνοδεία συγγένεια· ἀφίνω δὲ ὅτι πολλὰ παιδιὰ ἔλαβαν ὁμογάλακτα ἀδέλφια... μοσχαράκια, γαϊδουράκια, ἀρνάκια, κτλ.) *Βοσπορίδα* (τὰ φύλλα ἐστάλησαν·) *Λύραν* τοῦ *Ὁμήρου* (ἔλαβα καὶ τὴν «Ἐφημερίδα τοῦ Βασιλείου»μπράβο!) *Σφουγγαρᾶν* (ἔστειλα, πολὺ καλὴ ἡ ἰδέα σου καὶ θὰ τὴν ἔχω ὑπ' ὄψι·) *Τιτῶνα* (καλά, δὲν θὰ λυπηθῶ·) *Μαρίδαν* τοῦ *Αἰγαίου* (μόνον Ἀλληλογραφία ἀπαγορεύεται·) *Ἥρωα τῶν Δολιανῶν* (ἄλλο τὸ ἕνα, ἄλλο τὸ ἄλλο· δὲν πρόκειται περὶ κλοπῆς·) *Μπρέμ*, *Ἀρμάνδον Δουβάλ*, *Δαφν. Βουλγαροφάγον*, *Βύρωνα*, *Εὔανδρον Ἠπειρον* κτλ. κτλ.

Μέλλον τῆς Ἑλλάδος, *Ἀτρόμητον Δέοντα* (διεβιβάσθη.) —*Γιώταν*, *Γῆρω-Δῆμον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα.)—*Ἠλίαν Γιαμ.*, *Λαίλαπα*, *Ξενεσμ. Λόρδον*, *Κωνστ. Γ. Πατριαρχόπουλον*, *Διαβολάκι τῆς Ἄνδρου* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)—*Καμπανέλαν τοῦ Ἀγροῦ*, *Ὀλυμπιονίκην*, *Ἀγριον Βοριᾶν*, *Ἰδανικότητα* (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἄνοιξα μετὰ τὴν *21ην Ἰουνίου*, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἕνδεκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ός, 21ος, 22ος, 24ος.—Ἕκαστος τόμος *δραχ. 3*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος *δραχ. 3,20* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δρ. 3,50* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1918) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 25 ἐν ὅλῳ.—Ἕκαστος τόμος ἄρραπτος *δρ. 10* καὶ δεμένος *δρ. 11*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: *λεπτὰ 50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δρ.1,50* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἤδη ἡ συνδρομή, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις καμμία καθυστέρησις δὲν ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον μας.

Οἱ ἐν *Αἰγύπτῳ* καὶ *Κύπρῳ* Συνδρομηταὶ εἰμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Τραπέζης Ἀθηνῶν ἢ Τραπέζης τῆς Ἀνατολῆς διὰ διατακτικῆς τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων των.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 182ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἰουνίου—Αὐγούστου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15ης Σεπτεμβρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.]

414. Λεξίγριφος

Ἕνα σύμφωνον ὁ λύτης
Μὲ μιὰ νῆσο συνενώνει,
Κι' ἕνας ὕδος—ἢ καὶ δύο,—
Εἰς τὴ ράχη της φυτρώνει.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀγγ. Α. Περλέγκου

415. Στοιχειόγριφος

Ἂν ἀπείρακτη μάφισῃς,
Κάποι' ἀρχαία εἶμαι θεά·
Τὰ δυὸ πρῶτα μου ἂν σβύσῃς,
Μάννα σου θὰ μ' ἔχῃς κιά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀτρομ. Χειμάρας

416. Ἀναγραμματισμὸς

Τρισύλλαβο ἐπίθετον,
Ποὺ δίδεις εἰς πρεσβύτας,
Τὸ ἀναγραμματίζεις,
Καὶ ὀρυκτὸν κοινότατον,
Χρήσιμον εἰς τοὺς κτίστας,
Ἀμέσως σχαματίζεις.

Ἐστάλη ὑπὸ Σταυρούλας Μαρκοπούλου

417. Αἴνιγμα.

Σοσιαλισμὸς κι' ἰσότης
Βασιλεύουν ἐδῶ-πέρα:
Πιὸ μπροστὰ κι' ἀπ' τὴν κυρία
Ἔρχεται ἡ καμαριέρα!
Καὶ τοῦ στρατηγοῦ ἐπίσης
Ὁ λοχίας προηγεῖται!
Τέτοι' ἀλλόκοτα ἐδῶ-μέσα
Ἕνα πλῆθος θὰ ἰδῆτε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πειραιωτείου

418. Γωνία.

\+ * * * * = Ἄνθος
* + * * * * = Ἑθνομάρτυς
* * + * * = Ποτὸν
* * + * * * = Ἀριθμητικὸν
\+ * * * * = Δημητριακόν

Οἱ σταυροὶ ποταμός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τεύθρα

419. Ἐπιγραφή

Ο Ο Δ Ν Π Α
Π Σ Ι Ο Ο Σ
Ο Ο Π Υ Σ Κ
Σ Κ Λ Σ Ο Ο

Νὰ ἀναγνωσθῇ αὐτὴ ἡ Ἐπιγραφή.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φαληρακῆς Αὐρας

420. Ἀπροσδόκητον

Πῶς μπορῶ νὰ κουβαλῶ
Μὲ τὸ κόσκινο νερό;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνείρου τῆς Ἑλλάδος

421—425. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἕλλαι τόσαι λέξεις:

Τόνος, *Ἥλιος*, *βάρος*, *ράκος*, *Τέλλος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τελευτ. Παλαιολόγου

426. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Τάρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων κάμνουν.. πολλὴν ζέστη ν.:

ξηρά, *φίλος*, *κορυφή*, *πεδιάς*. *ἐγώ*,

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πάλμυος

427. Φωνηεντόλιπον μετ' Ἐλλιποσυμφώνου (Μικτόν).

Χρ-ταιωση-Μρ-*-Κρς-ια-σ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄθω

428 Γρῖφος

τυχ τρ τρ
τυχ τυχ τρ τρ τρ
ἡδ τρ τρ τρ
τυχ τυχ τρ τρ τρτρ τρ
τυχ τρ τρ τρ
φιλ
φιλ φιλ
ὀνε' Ἰάς.
φιλ φιλ
φιλ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φαιδροῦ

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 15.

192. Ἀπιστία (Ἄπις, τί, α.) — 193. Ἀβυσσινία (α, βῆ, σί, νί, α.)—194. Σκύρος-Κύρος.—195. Χλόη-χολή.

196. ΚΥΡΟΣ / ΙΕΡΑΣ / ΠΕΡΟΥ / ΛΕΥΚΗ / ΣΟΥΔΑ / ΕΡΜΗΣ / ΑΘΗΝΑ

197. Λέγε λίγα καὶ καλά. (Κατὰ συλλαβάς, ἐκ τῶν κάτω.)—198-202. Διὰ τοῦ Ω: βῶλος, κῶμη, πῶλος, σωρός, χωρικός.—203. ΑΝΤΑΙΟΣ (Ἀγαμέμνων, Ἀντιγόνη. Ἐκτωρ, Ἀριάδνη, Ναυσικᾶ, Νεοπτόλεμος, Ἡρακλῆς.)—204. Συνεισφέρετε διὰ τὴν ἐπάρισιαν τῆς Διαπλάσεως. — 205. Ἡ ἐπιμέλεια γυκῆ (Ἡ ἐπι-μέ λε α-νί κή.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ.30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ.40. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

—[ΙΘ'—368]—

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΕΞΩΚΟΣΜΟΙ

Τί φαντάζεστε γιὰ τὴν τύχη μας καὶ γιὰ τὴν τύχη τοῦ κόσμου πάντα τὴ ρύζουμε;

Βραβεῖα ἀλλόκοτα. Στὴ διάθεσι σας ὁ Ἀλωνάρης κι' ὁ Αὔγουστος.

ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ ΑΠΡΟΣΜΕΤΡΗΤΗ
Poste-Restante, Στὰ Γιάννινα

—[ΙΘ'—369]—

ΠΕΡΣΕΥ, δέχεσαι ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν; **ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ**

—[ΙΘ'—370]—

ΝΑΠΙΕΡΚΟΦΣΚΑ καὶ ΡΟΜΠΙΝ, ἀνταλλάσσομε Μ. Μυστικά;

ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

—[ΙΘ'—371]—

ΑΙΘΕΡΙΑ, σὲ ἀνακάλυψα· εἶσαι ἡ Νίτσα Σώχου.—**ΜΑΥΡ. ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ**

—[ΙΘ'—372]—

ΦΑΕΘΩΝ, σὲ ἀνακάλυψα· εἶσαι ὁ Δ. Δήμου, πρῶην ταυλίας τῆς «ΠΑΛΚΕΝΟΣΕΩΣ». **ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ**

—[ΙΘ'—373]—

ΕΞυκνε: ΧΛΑΚΙΔΙΟΤΟΠΟΥΛΕΣ, ἂν μπορῆτε, βρέστε μας.

ΚΑΜΠΑΝΕΛΛΑ ΤΟΥ ΑΓΡΟΥ, ΚΑΜΕΛΙΑ

—[ΙΘ'—374]—

Μελαγχολικὴ Σελησολάτης καὶ Σια, ἠσυχάσατε, διότι σᾶς ἀποκαλύπτω αὐτοστιγμεί. ***Νικητὴς***

—[ΙΘ'—375]—

Μαγευτικὸν Σελησόφως, Συγχαρητήρια διὰ τὸ ὡραῖον τετράδιον Μ. Μυστικῶν *Λάτρις τοῦ Ὡραίου*

—[ΙΘ'—376]—

Λάτρις Διαπλάσεως, Ἀνταλλάσσομεν Μ. Μυστικά;—*Λάτρις τοῦ Ὡραίου*

—[ΙΘ'—377]—

Οἱ περισσότεροι Λαρισινοί, *Πειραικτήριο*, σοῦ ὑποσχόνται ἀμέριστη ὑποστήριξη. — ***Ἀτρόμητος Χειμάρα***

—[ΙΘ'—378]—

Λαρισινοί, σᾶς ἀποχαιρετῶ.—*Ἀτρόμητος Ἑλληνίς*, *Πειραικτηρίου* γράφω. — *Ἡρωΐς Ἑλληνοπούλα*, ἔχετε δίκηο, ἀλλά...

Ἀτρόμητος Χειμάρα

—[ΙΘ'—379]—

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΑΝΥΠΟΤΑΧΤΗ

Πρῶτο βραβεῖο: *Ἄγγελος Φθετός*. Δεύτερο βραβ.: *Ἰουλία Μακρῆ*. Ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀπάντησαν ἀκόμη ὡραῖα: *Λευτεριᾶς Χαμόγελο*, *Βασιλιᾶς Ἀνήλιαγος*, *Λουκία Λαμερμούρ*, *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*, *Ἀριελ*, *Μαεστρίνα*, *Αἰγυπτία Δηξοειρωτοπούλα*, *Μαρκέλλα*, Ν. Κατηφόρης, Εὐχαριστῶ ὅλους. **ΑΝΥΠΟΤΑΧΤΗ**

—[ΙΘ'—380]—

Ἕνε Νεανία, Θέλησε; νὰ νοιώσῃς τὴν ἐρώτησί μου καὶ τὴν ἔνοιωσες. Σ' εὐχαριστῶ. Γιὰ χάρι σου παρατείνω τὴν προθεσμία ὡς τὸν Αὔγουστο. ***Ἠλιοσπερίχυτος***

—[ΙΘ'—381]—

Θερμὲς εὐχαριστίες στὸ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ καὶ στὴ ΜΑΚΑΒΑΡΑΤΑ.

ΑΝΥΠΟΤΑΧΤΗ

—[ΙΘ'—382]—

Χά! χά! *Κορφιατοπούλα*, ποὺ ἀπῆλθον; Τὴν ἔπαθες· ἂν μὲ ὀρῆκες, φανέρωσέ μ. Κορφιατάκια, βρῆτε με σεῖς.

Μελαγχολικὴ Κορφιατοπούλα

—[ΙΘ'—383]—

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ: Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν Ἰχνογραφίας. Βραβεῖον τρίμηνος συνδρομῆ. Προθεσμία μέχρι 15 Ἰουλίου. Ἀπευθυντέον: Νικ. Βλάχον, Σωκράτους 38, Πειραιᾶ. **ΨΩΦΙΑΕΥΣ**

ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ἀθηνῶν: Γιώτας, Κάλχας, Ἄσπρος Γάτος, Κ. Βόρσας, Ἀνδρ. Μ. Νόβακ, Σμυρναῖος Ἀστήρ, Θρίαμβος τοῦ Δικαίου, Ναύαρχος Καναρῆς, Γ. Κ. Σβολόπουλος, Νάταλία, Ι. Κόλμα, Καλίνα Δ. Ν., Ἀεσπανὶς Ἀρλεκίνου, Κόμο τοῦ Αἰγαίου, Θρασυβ. Πετάσης, Εὐστρατία Δ. Παντελῆ, Ι. Βηλαντινῆς, Γ. Ἀναστασίου, Κυρ. Α. Ζαχάρω Π. Γ. Κρονταρᾶς, Ἀμπελακιῶν: Ἄρσεν. Κ. Συρμακέζης.—Ἀμφίασης: Ἀθάνα Περιστερά.—Ἀργοστολίου: Σπ. Α. Σκαπαδέσης.—Ἠλίου: Ἰω. Σγουρίδης, Τιμημένο Τουφέκι.—Δημητσάνης: Χαρίκλεια Δ. Δεληγιάννη.—Δραχμανίου: Ν. Μπουλουγούρας.—Θεσσαλονίκης: Ἀργοναύτης, Ἀντών. Π. Κογιαλῆς, Ἀθάν. Ι. Κουκίδου.—Θηβῶν: Μιλτ. Δ. Ράλλης.—Ἰστιαίας: Ε. Ζάκας, Ἰώ. Ἀδ. Βλαχοθανάσης.—Καρδίτσης: Βασιλιᾶς Ἀνήλιαγος, Λουκία Δὲ Λαμερμούρ.—Κέως: Ἀντ. Φ. Λαζαρίδης,—Κρεστένων: Ἰω. Γ. Λεπετσιάδης, Γρ. Ι. Βούλγαρης.—Ξηροκαμπίου: Πιπίτσα Δ. Σαλαμβούρδου.—Πειραιῶς: Λέον. Θ. Πατουβάνος, Θεοδ. Δ. Μαλτίδης, Ἔρως Σταυρός, Θεοχ. Γ. Κριεζῆς, Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας, Ν. Φ. Ντόλιας, Κ. Φ. Ντόλιας, Θ. Μ. Ἀποστόλου, Χαρ. Δ. Σταβοδήμας.—Πύργου: Ἀντών. Ι. Θεοφιλόπουλος Ἀναστ. Κρ. Τρυσαμιδᾶς,—Σάμου: Λυκοῦργος ὁ Λογοθέτης,—Σύρου: Ἄννα Γ. Φωσκόλου.—Τριπόλεως: Δημητ. Π. Κοτσῆς, Ἀριστ. Γ. Τιγγῆς, — Χαλκίδος: Μαρίκα Γ. Γεωργιάδου.—Χίου: Νικ. Κ. Κατλᾶς, Μ. Παιδούσης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα, ἐκτὸς καὶ ὅλων τῶν ἀποστειλάντων δεκάλεπτον μόνον, μὲ τὴν λύσιν των, ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: Ναταλία Ι, Κόμα ἐν Ἀθήναις, Ἀντώνιος Π. Κογιαλῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ Γεώργιος Τόγας ἐν Πάτραις, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουλίου.